XX. évfolyam 42. szám Ára: 1 forint 1964. október 15

– Figyelem! Kezdjük a következő filmet! Az ágy marad!

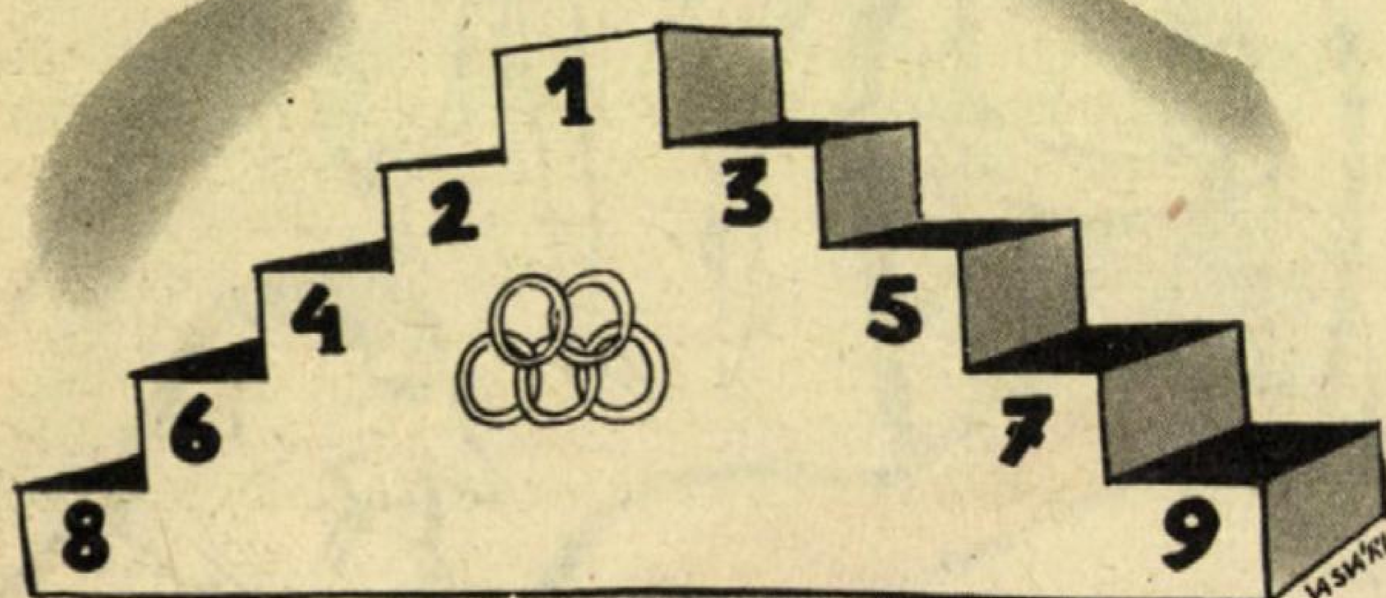
Az olimpia idején

(Gerő Sándor rajza)

Aki a színházat is szereti . . .

Szerény álom

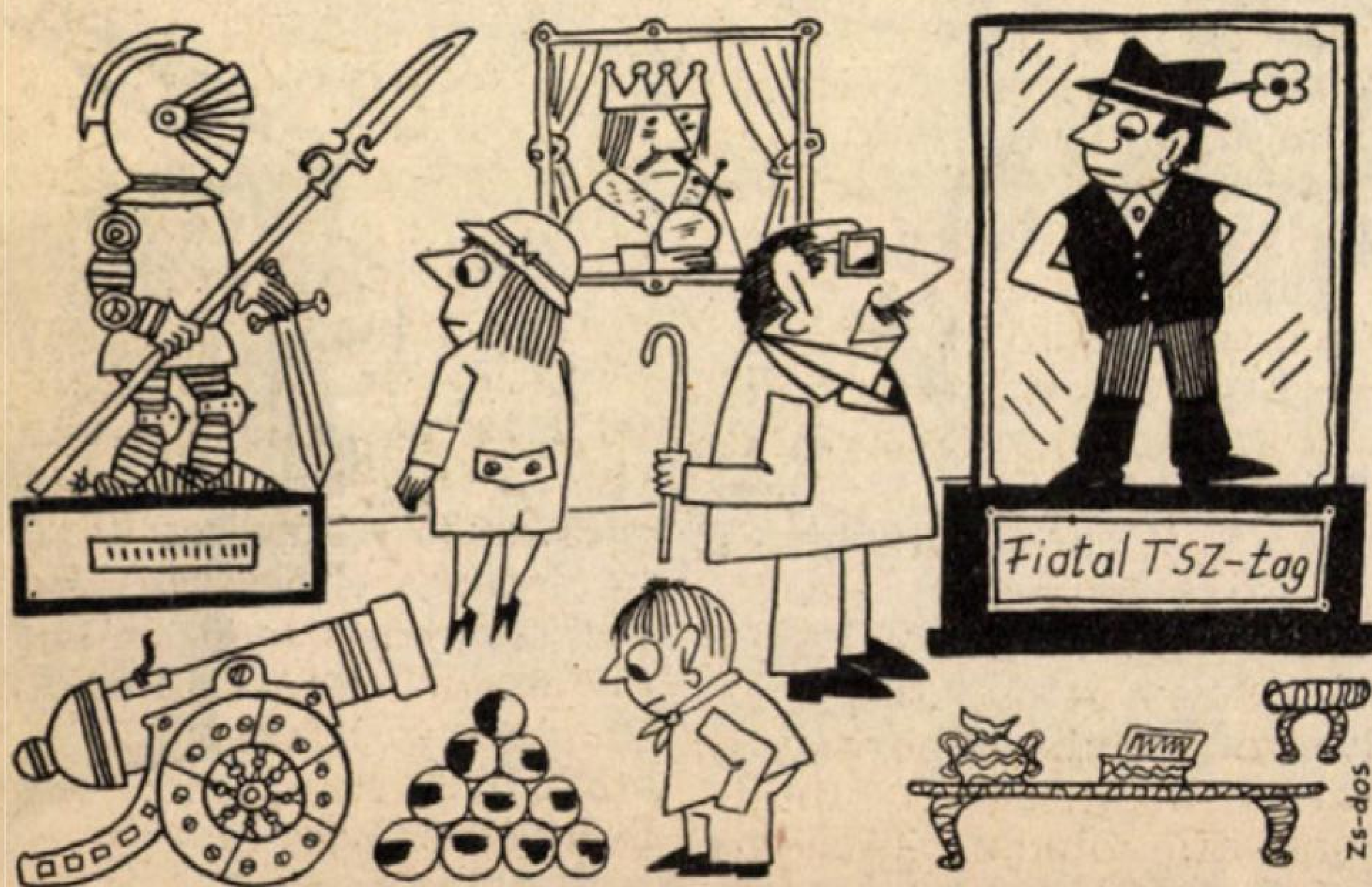

Kocsi teszi az embert

– Esküszöm, anyukám, az előző tulajdonos bent felejtette . . .

Múzeumi tárgyak

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BIZONYTALANSÁG

A kereskedelemben és a vendéglátó iparban kedvelem az egyenes magyar beszédet. Ha egy import-ing 180 forintba kerül, akkor írják ki, hogy 180, veszem vagy nem veszem. Az étlap is precízen hirdesse: borjúpörkölt galuskával 13,50, zenével 15,80. Az ég óvjon minden fogyasztót a bizonytalan ármegjelöléstől! A magam részéről sohasem rendelnék olyan kocsonyázott pontyot, amelyet úgy hirdet az étlap, hogy „nagyság szerint". Ki visz magával centimétert a vacsorához?

Félelmetes a bizonytalan árjelzés. Nagyon kell vigyázni akkor, ha egy ruhadarabon az áll, hogy: „Rendelésre." De az se kutya, ha kiírják valamire: „Irányár 350." Még nem fordult elő, hogy lefelé vegyék az irányzékot.

Erre az elmélkedésre az késztetett, hogy kisebb szerelési munka elvégzésére megjelent egyszobás lakásom összes termeiben az általam előnyösen és személyesen ismert kisiparos. Helyszíni szemlét tartott, megkopogtatta a beteg csapokat, majd közölte az örömhírt:

– Holnap délután megcsinálom.

– Mennyibe fog kerülni? – kérdeztem, és szorongva vártam az ítéletet.

A mester mosolyogva legyintett:

– Nem fogunk összeveszni!

Boldogan vártam a látogatását. Akkor még nem tudtam, hogy a „nem fogunk összeveszni" édes unokatestvére az „irányárnak" és „nagyság szerint"-nek.

Pontosan megjelent és másfélóra alatt elvégezte a munkát.

– 245 forint – közölte szerényen.

„Fogódzkodni tessék!" – mondogattam magamnak, ahogy a közlekedési tábla előírja. Fogódzkodni, hogy el ne szédüljek.

Heves vita következett. Én nem akartam ennyit fizetni, ő nem akart kevesebbet elfogadni. Csapkodtuk az asztalt, kölcsönösen bírósággal fenyegetőztünk. Végül is önérzetesen odavágtam a pénzt. Köszönés nélkül távozott.

Megkopasztva, de abban a tudatban maradtam, hogy nekem volt igazam. Ő tévedett a kalkulációban: összevesztünk.

(stella)

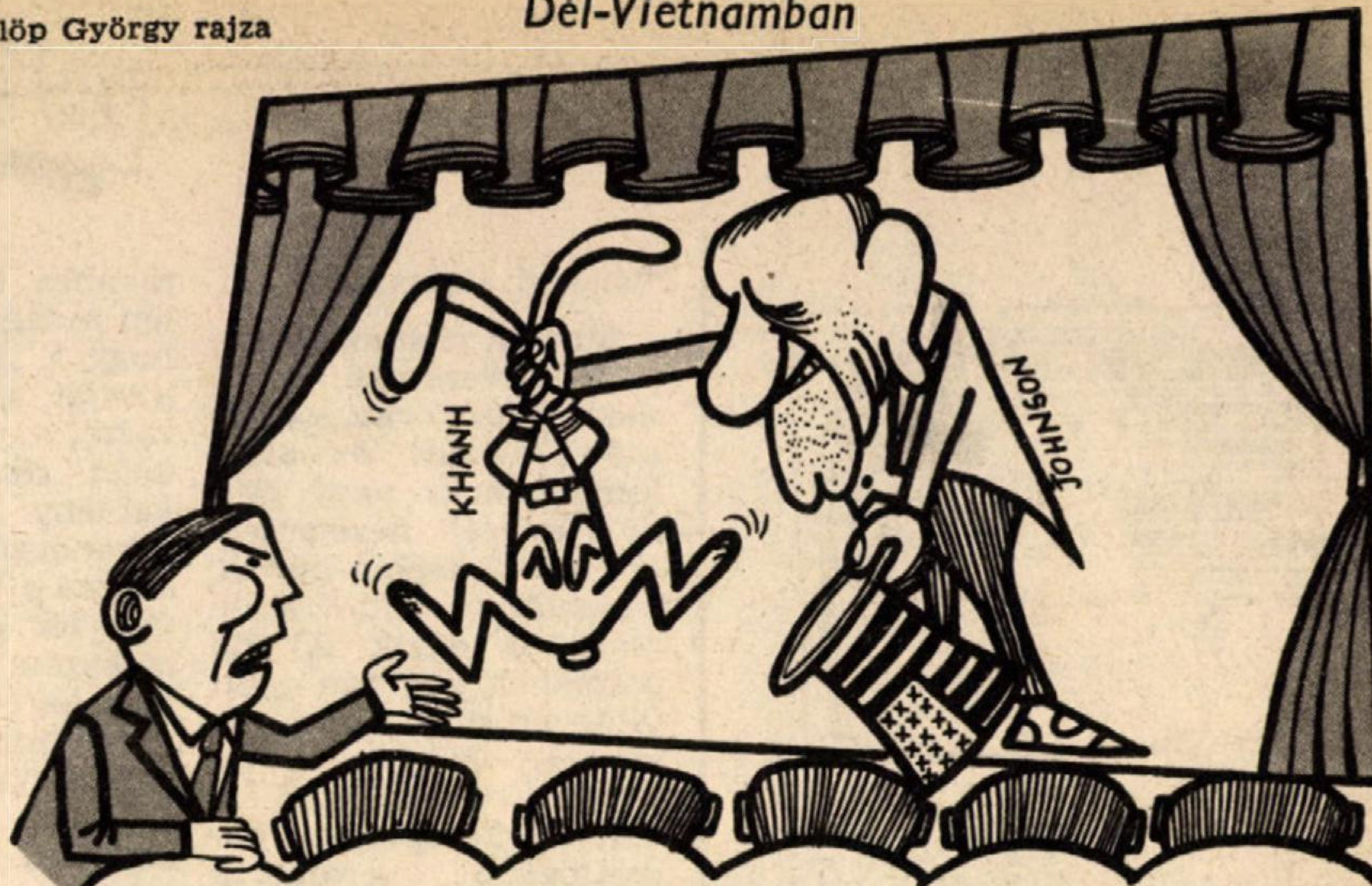
Új olimpiai csúcs...

A londoni „Sunday Express" tokiói jelentése szerint a japán főváros cipőtisztítói az olimpiai játékok időtartamára felemelték a cipőtisztítás árát. Nem a megnövekedett keresletre való tekintettel, hanem azért, mert „a külföldiek lába nagyobb, mint a hazaiaké."

Fülöp György rajza

Dél-Vietnamban

– Ezt a mutatványt már ismerjük! A hókusz-pókusz mindig más, de a nyúl mindig ugyanaz.

Ki ölte meg Julius Caesart?

A Warren-bizottság most fejezte be vizsgálatát a Caesar-gyilkosság ügyében, s a vizsgálat eredményét terjedelmes jelentésben hozta nyilvánosságra. Mint ismeretes, a bűntett számos részlete nem volt világos a közvélemény előtt. Ezért vált szükségessé a Warren-bizottság mindenre kiterjedő alapos vizsgálata.

A bizottság először is megállapította, hogy egyes alaptalan gyanúsításokkal

ellentétben Caesart nem Romulus ölte meg, erre már csak azért sem kerülhetett sor, mert Caesar sohasem foglalkozott magasugrással, orvosai mindennemű sportolástól eltiltották. A bizottság bizonyította nak vette azt is, hogy Caesar haláláért sem Kolumbusz Kristóf, sem Robespierre nem hibáztatható, mindketten alibit igazoltak, s kiderült, hogy rosszindulatú vádaskodásról van szó. Kolumbuszt spanyol udvari körök, Robespierre-t pedig mindenre elszánt girondisták igyekeztek befeketíteni. Azt is tisztázta a bizottság, hogy a merényletben sem Brutus, sem Cassius, sem pedig Casca nem vett részt. Különösen rosszindulatúnak bizonyult a vád Cassius ellen, aki rendkívül hálás volt Caesarnak, mert a diktátor észrevette, hogy Cassius aggasztóan sovány, s maga intézkedett munkatársa hízókúrája iránt. Casca nem is volt Rómában a kérdéses napon, ő Galliában folytatott tárgyalásokat Caesar háborús emlékiratainak gall kiadásáról. Brutus is tisztázta magát az alaptalan vádak alól, noha maga Caesar is beugrott az ellenőrizhetetlen mendemondáknak, hiszen szem- és fültanúk szerint sértő módon rászólt barátjára: „Te is, fiam, Brutus?" A méltatlanul megbántott Brutus haragosan válaszolt: „Ugyan, hogy feltételezheted rólam ilyesmit?!" Caesar elszégyellte magát és bocsánatot kért Brutustól, aki különben is ebben az időben cirkuszban volt, s mint a bizottság kétséget kizáró módon megállapította, nem is rendelkezett tőrviselési engedéllyel.

Szavahihető tanúk egybehangzó vallomásából az is kiderült, hogy a szenátus aznap nem is tartott ülést,

az épületben tavaszi nagytakarítást végeztek, amely március tizenötödikére volt kitűzve, amint az a Caesar által megreformált előjegyzési naptárból megállapítható volt. A takarítási munkálatokat végző egyik rabszolgának vérzett az orra, nemrég épült fel vírusos influenzából, s ez magyarázza meg azokat a vérnyomokat, amelyeket takarítás közben fedeztek fel Pompeius szobra előtt.

Ami a gyilkosság indító okait illeti, erre vonatkozólag a bizottságnak sikerült lelepleznie a római királypártiak aknamunkáját. Ezek az elvetemült rojalisták nem tudták megbocsátani Caesarnak, hogy nem akart király lenni, sőt fennen hangoztatta, hogy sohasem óhajt más lenni, mint demokratikus diktátor, aki közakaratból nyomja el népét. Hiába ajánlották fel neki többször is a koronát, Caesar szerényen elhárította, mondván: „A korona el van vetve!" A sarokba szorított királypártiak ekkor olyan kíméletlen önbírálatot gyakoroltak Caesar felett, hogy a diktátor nemcsak a saját kardjába dőlt, hanem másokéba is, ami megerősíti a bizottságnak azt a feltevését, hogy Caesar öngyilkos lett. Arra a kérdésre tehát, hogy ki ölte meg Julius Caesart, a Warren-bizottságnak módjában áll minden kétséget kizáró módon válaszolni: Julius Caesar! Az elvetemült gaztettre a gyilkost a visszataszító túlzásba vitt önbírálat késztette.

Caesar különben nem halt meg azonnal, csak néhány év múlva, kocsiszerencsétlenség következtében. Ez a tény kellőképpen megcáfolja azt a tévhitet, amelyet Antonius ismert beszédével kapcsolatban terjesztettek. Antonius ugyanis kifejezetten dicsérni jött Caesart és nem temetni, nem pedig fordítva, ahogyan azt a latin nyelvet nem ismerő, mindössze angolul tudó Shakespeare állította. Antonius különben csak a tragikus kocsiverseny után utazott Egyiptomba, ahol alig tudta megvigasztalni Cleopatrát.

A Warren-bizottság reméli, hogy vizsgálatának eredményei eloszlatnak minden mendemondát. A bizottság tagjai időt és fáradságot nem kímélve gyűjtötték össze és vizsgálták felül az adatokat, s tisztázták az igazságtalanul megrágalmazott közéleti személyiségeket, elsősorban Brutust, aki jóval az állítólagos merénylet után találkozott Philippinél Caesarral, s a találkozás szívélyes, baráti légkörben folyt le.

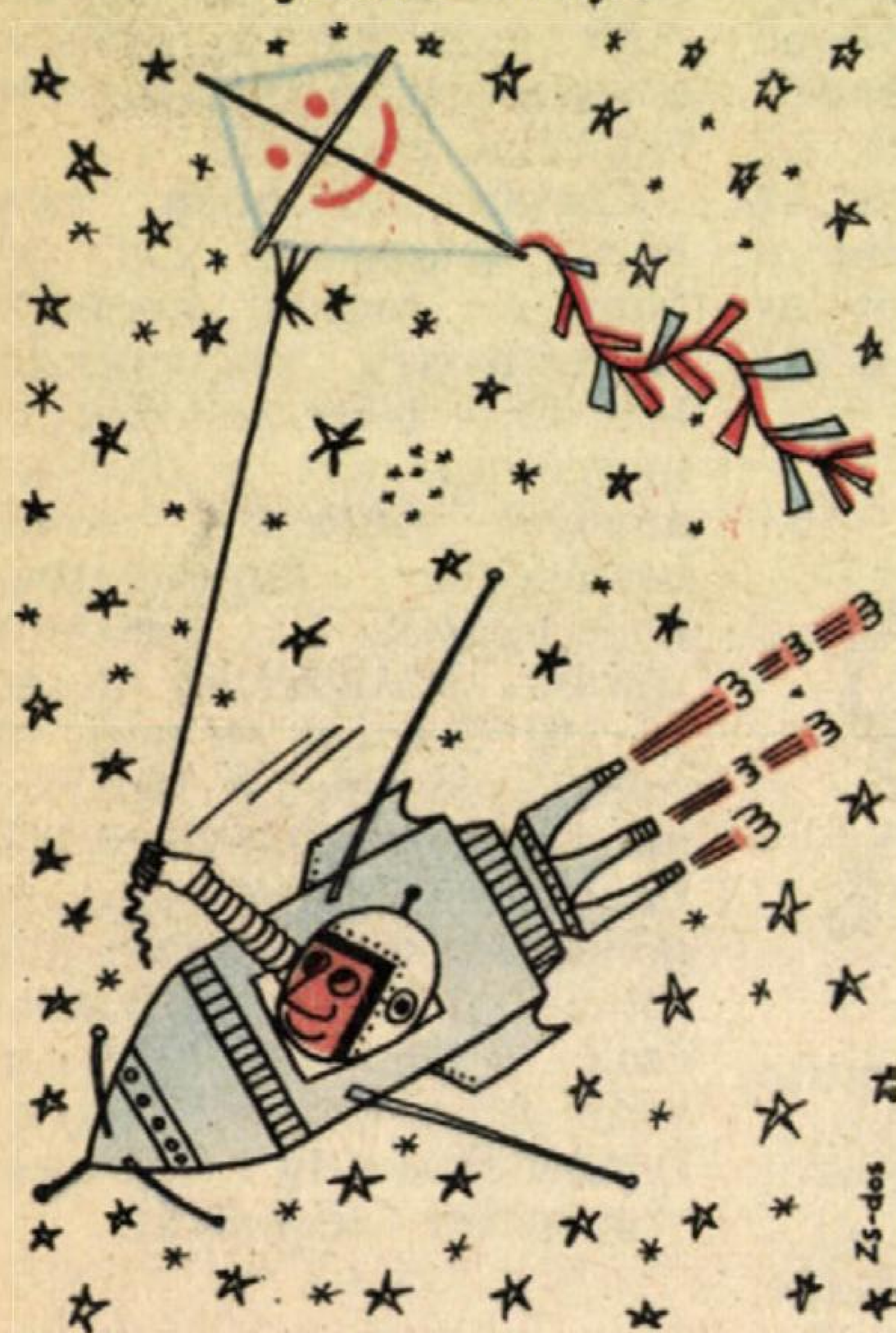
Feleki László

Kritika

– Most nézőink leveleiből hallanak részleteket... Csak tizennyolc éven felülieknek!...

Játékos űrhajós

LEVÉL Két boltajtóról

Tervező Kartársaim!

Minden elismerésem a nagy tervezéseké, de én most a kis tervezésekről szólnék abból az alkalomból, hogy nagy gyönyörűséggel nézegettem az új Erzsébet-hídnál, Szabadsajtó útja 6. szám alatt, az egyik Klotild palotának újonnan épült világvárosi, korszerű üzletsorát. Először akkor jártam ott, amikor az üzletsor közepetáján helyetfoglaló Aranypók boltba még be lehetett menni az egyik ajtón és ki lehetett jönni a másik ajtón. Másodszor az elmúlt napok egyikén jártam ott, amikor már csak az egyik ajtón lehetett bemenni és csak ugyanazon az ajtón kijönni. Az üzlet még meg sem nyílt — gondoltam — és máris eggyel kevesebb ajtaja van, ha így halad, mire megnyílik, talán már egyetlen ajtaja sem lesz ennek az egyébként kívül-belül remekbeszabott boltnak. S aztán arra is gondoltam, hogy ha a mintegy huszonöt méter hosszú utcafrontos, korszerű „Pók” üzletet két ajtóval tervezték és úgy is építették meg, miért alakítják vissza az üzletet egyajtóssá? Ha pedig elegendőnek tartják, hogy az üzletnek egy ajtaja legyen, akkor miért építettek tetemes költséggel két ajtót?

Mielőtt tisztánlátásomat e bonyolult helyzet elhomályosíthatta volna, további helyszíni szemlén meggyőződtem arról, hogy a „Pók”-bolt egyik ajtaját azért kellett lezárni, mert elkészült az üzlet rendkívül ízléses, kemény fából készült berendezése. Ez a remekszép berendezés csak úgy fér el ebben a remekszép üzlethelyiségben, ha csak az egyik ajtót tekintik ajtónak. Dehát ott van a másik ajtó is, drága rács-redőnnyel, stilszerű és formás alumínium-verettel. Nem tesz semmit, a leleményességnek nincs határa! Ebbe a bizonyos másik ajtóba beépítettek egy dobogót belülről, a kilincset és az alumínium veretet leszerelték kívülről és a rácsredőnyt feltolták a plafon felé a saját hüvelyébe, — s megszületett az ajtó helyén egy, a többitől stílusban eltérő kirakat. Most se kirakat, se ajtó.

Így már az elején selejtes és városkép rontó lett az új üzletsor, ami azért jó, mert erre a fuserálásra később már nem lesz gond és azért is jó, mert a kedves vevő egy viszonylag keskeny ajtón türemkedhet be és ki, holott különben két ajtón kényelmesen közlekedhetne.

Persze, az is megoldás lett volna, ha az állami üzlet állami építői idejében közlik az állami Aranypók bolttal, hogy két ajtót terveznek az üzlethelyiségbe. Vagy, ha már nem közölték, akkor az állami berendezés állami tervezői megkérdezték volna az állami üzlet állami építőit, hogy mekkora belterületre tervezzék a berendezést. Ezt nevezném kooperációnak, de így nem tudom minek nevezni...

Az volna derék dolog, ha mégis kispekulálnák, hogyan lehetne ennek a remekbeszabott „Pók”-boltnak ismét két ajtaja, ami a stílustörést kívül-belül egyszeriben megszüntetné és egyben a kedves vevő kényelmét is szolgálná. Egye fene a többletköltséget! Nálunk gyakran úgyis annyiba kerül két ajtó, mintha négy lenne...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika megkezdi a fűtési idényt

Változnak az idők

Caius Caesar Caligula
kedvelte a nőket,
kedvelte a hízelkedve
csúszó-mászó Főket,
fényben fürdő lakomákon
szürcsölte az ó-bort,
s utóvégre utólérte
a nagyzási hóbort.

Azidőtájt kedves lovát
konzulságba tévén
furcsa módi kelt e ritka
kinevezés révén:
öreg bölcsek a ló-konzul
tisztelete végett
nyerítésre oktatták az
Előkelőséget.

Ilyesmi ma lehetetlen:
változott az éltünk,
elmúltak a Hatalmasok,
kiket egykor féltünk,
elmúlt a sok hízelkedő,
csúszó-mászó... szóval:
lehetetlen boldogulni
manapság egy lóval.

Soltész Gáspár

Hyde Park-i kortesek

Hegedűs István rajza

Vágyálom

Minden embernek van valami vágya, álma, dédelgetett terve, melyet a szíve mélyén őriz, és nem mond el senkinek, csak ábrándozik róla, üres óráiban, vagy akkor, ha nagyon szomorú...

Van, aki Tahiti szigetére vágyik, és arról álmodozik, hogy virágfüzérrel a nyakában, egy csinos, háncs-szoknyás lánnyal az ölében, nézi a naplementét... Van, aki filmszínész szeretne lenni, hogy együtt játszhasson Sophia Lorennel... Van, aki jól fizetett vezetőállásról ábrándozik, és van, aki egy hófehér Cadillacról...

Érdekes, nekem nincsenek ilyen vágyaim... Nem akarok Tahiti szigetén naplementét nézni, nem akarok együtt filmezni Lorennel, vezetőállásba se vágyom és autóra se... Ó, nem... Nem...

Persze, azért én is vágyom valamire... Olykor-olykor eszembe jut, és akkor elfeledkezem a világról... Talán egyszer megvalósul... Á, soha... Soha... Vagy ki tudja!... Nem, mindez csak ábránd, hiú ábránd, úgyse lesz belőle semmi... Tudom... Pedig milyen szép lenne!...

Ha nem árulják el senkinek, akkor elmondom, hogy mi az én vágyálmom, mit szeretnék csinálni.

Pszt! Hajoljanak közelebb!

Iskolareformot!

Igen, iskolareformot. No, nem egy nagy reformot, csak egy kicsit, már egy egészen ici-pici reformocskával is megelégednék, mindegy, csak reform legyen... Erről álmodom már évek óta, és ha iskolareformról olvasok a lapokban – majdnem minden évben olvashatok ilyesmiről –, akkor megfájdul a szívem, a kicsi szívem... Az irigységtől... Már megint valaki más reformál, nem én... Be kár, be kár...

Sokszor, de sokszor álmodtam már arról, hogy egy napon megszólal a telefonom:

– A Mesterrel szeretnék beszélni...

– Parancsoljon, én vagyok.

– Itt a Művelődésügyi Minisztérium... Kérem, kedves Mester, van egy kis szabad ideje mostanában?

– Attól függ...

– Egy kis iskolareformot kellene végrehajtani... Lenne kedve hozzá?

Sajnos, ilyenkor mindig felébredek, de sebaj, ébren álmodom tovább, már nagy gyakorlatom van benne. Azt álmodom ébren, hogy egy nagy szobában ülök, hatalmas íróasztal mellett, az íróasztalon rengeteg papír, és én a reformon, az én reformomon dolgozom... Az általános iskola legyen, mondjuk tizenegy osztályos, de aki előbb elvégzi az egyetemet, annak csak öt osztályt kell végeznie... A technikumokat beleolvasztanám a zeneiskolákba, a zeneiskolákat pedig az öt plusz egyes gimnáziumok első és második osztályába, amelynek elvégzése után a tanulók beiratkozhatnak egy általános középiskolába...

Ó, csak egyszer engednének reformálni! Majd én megmutatnám! Meg én!

A középiskolák kétévesek lennének, és minden félév végén lenne felvételi. Csinálnék olyan iskolát is, amelyben három évig felvételiznének, ez lenne a felvételi főgimnázium. A főgimnázium elvégzése után a gyerekek beiratkozhatnának – különbözetivel – a szakmunkásképző főiskolára, amely tízéves lenne, de csak azoknak, akik előzőleg elvégezték a közepes általános öt és fél osztályát... Ha valaki ezt a főiskolát elvégezte, akkor már csak kilenc hónapot kell dolgoznia egy gyárban...

Nem folytatom tovább, mert rögtön sírva fakadok a gyönyörűségtől...

Iskolareform!

Hát ez az én vágyam, dédelgetett tervem, ezt őrzöm a szívem mélyén, és erről ábrándozom, ha nagyon szomorú vagyok.

Lehetetlen kívánság? Ki tudja! Annyiszor reformálnak... Talán egyszer én is sorra kerülök...

Mikes György

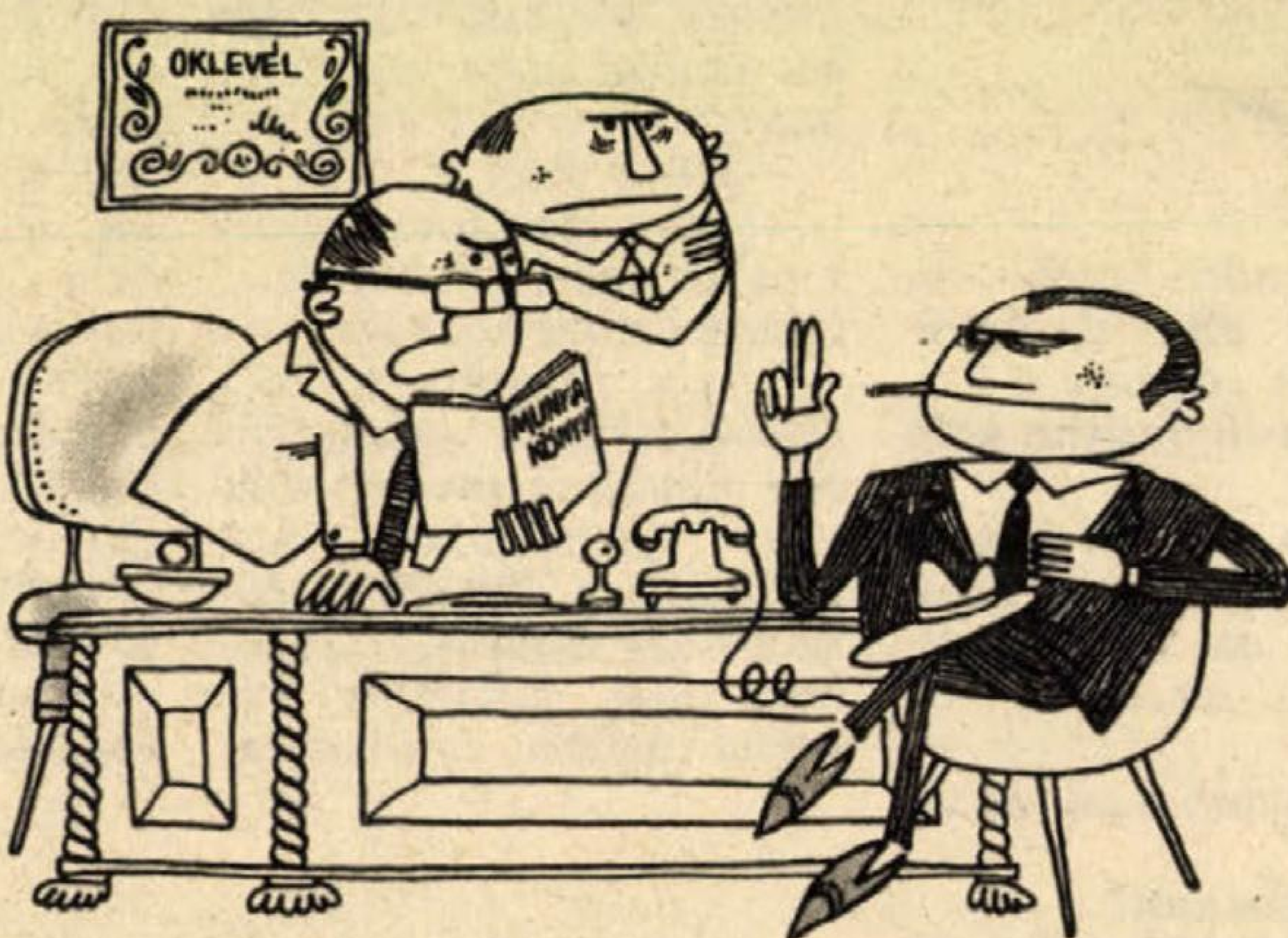
3 rajz a hiszékenységről

– Meg kell értenünk, szívecském, hogy most nem ér rá foglalkozni a mi lakásügyünkkel.

– Szeret... nem szeret... szeret... nem szeret...

– Esküdjék meg, hogy van diplomája!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

DÍSZTÁVIRAT

Kedves Ludas!

Szeretném a nyilvánosság elé tárni a posta távirati világcsúcs-javítását, amely talán még a tokiói olimpia eredményei mellett sem törpül el.

Szeptember 25-én dísztáviratot adtam fel édesanyám Budapest, XIII., Övezet u. 10. számú házban lévő lakására ezzel a szöveggel:

„Kedves Mama, születésnapján sok szeretettel köszönti és jó egészséget kíván fia, menye és unokája."

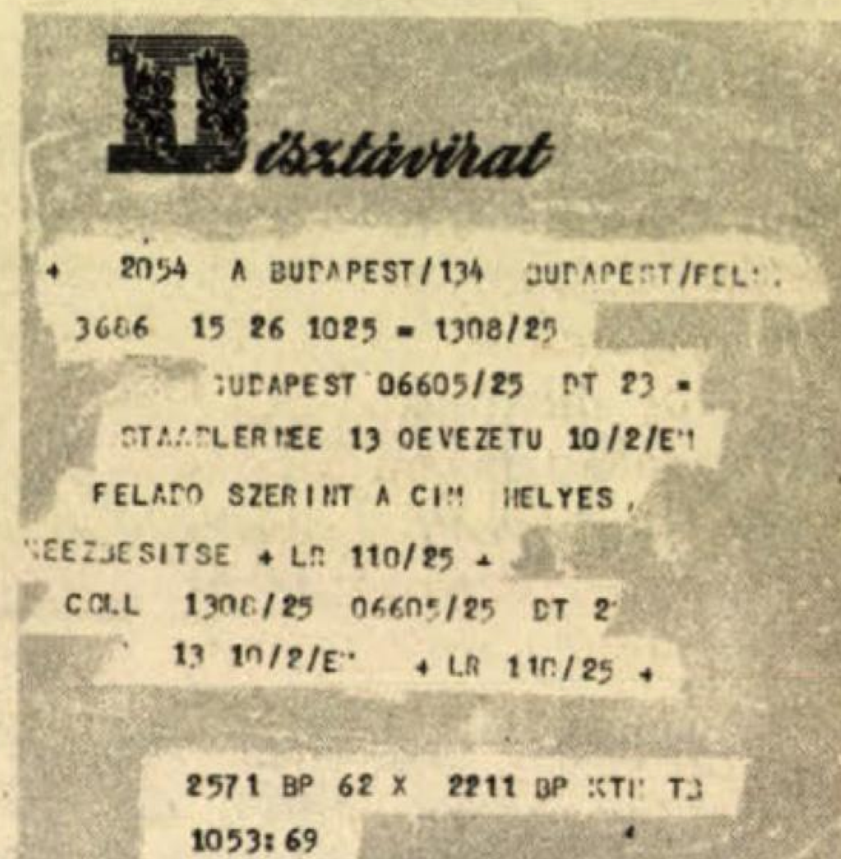
Még aznap nekem válaszolt a posta az alábbi távirattal:

06605/25 DT 23 STAADLERNEE 13 OEVEZETU 10
CIMUE TAAVIRATA KEEZBESITHETLEN CIMZETT
ISMERETLEN +

COL TF 362-600 26 06605/25 DT 23 13 OEVEZETU 10 +

Azonnal felhívtam telefonon a távírda vezetőjét és közöltem vele, hogy a címzett már tíz éve lakik a fenti címen.

Másnap édesanyám megkapta a dísztáviratot, amely a következőképpen festett:

Dísztávirat

+ 2054 A BUDAPEST/134 BUDAPEST/FEL
3666 15 26 1025 = 1308/25
BUDAPEST 06605/25 DT 23 =
STAADLERNEE 13 OEVEZETU 10/2/E
FELADO SZERINT A CIM HELYES,
KEEZBESITSE + LR 110/25 +
COLL 1308/25 06605/25 DT 2
13 10/2/E + LR 110/25 +

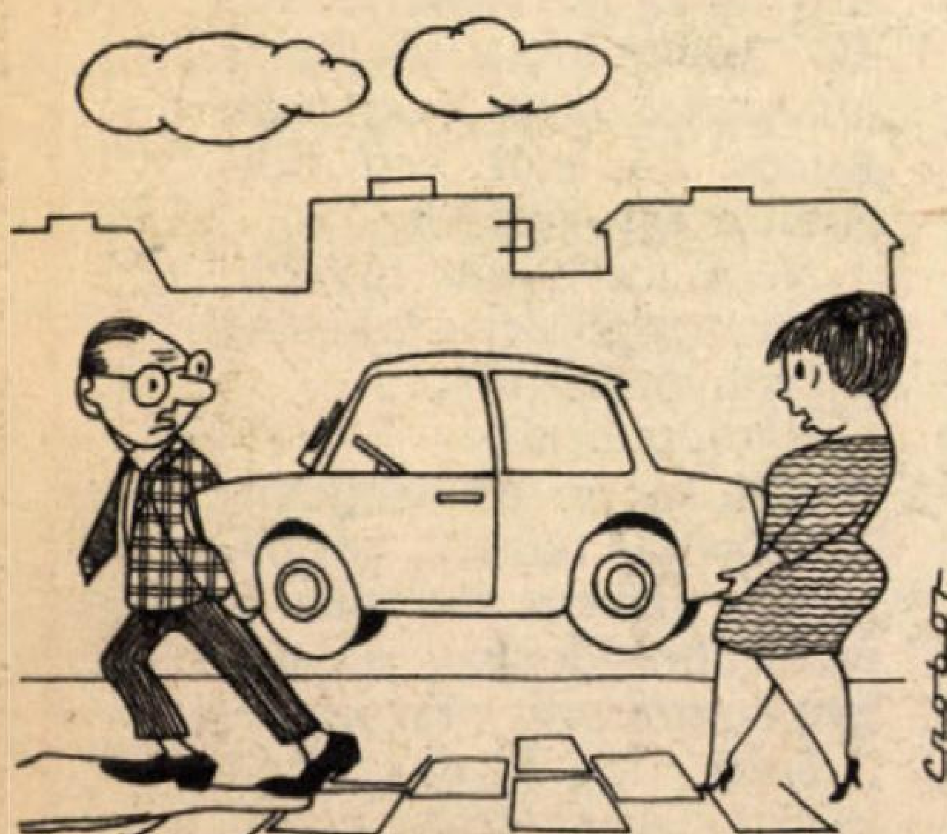
2571 BP 62 X 2211 BP KTI T3
1053: 69

Elképzelhető, mit szólt drága édesanyám ehhez a különös szövegű „dísztáviratthoz".

Csak annak örültem, hogy nem valami vaskos gorombaságot mondtam, mert bizonyára azt is belevették volna a dísztáviratba.

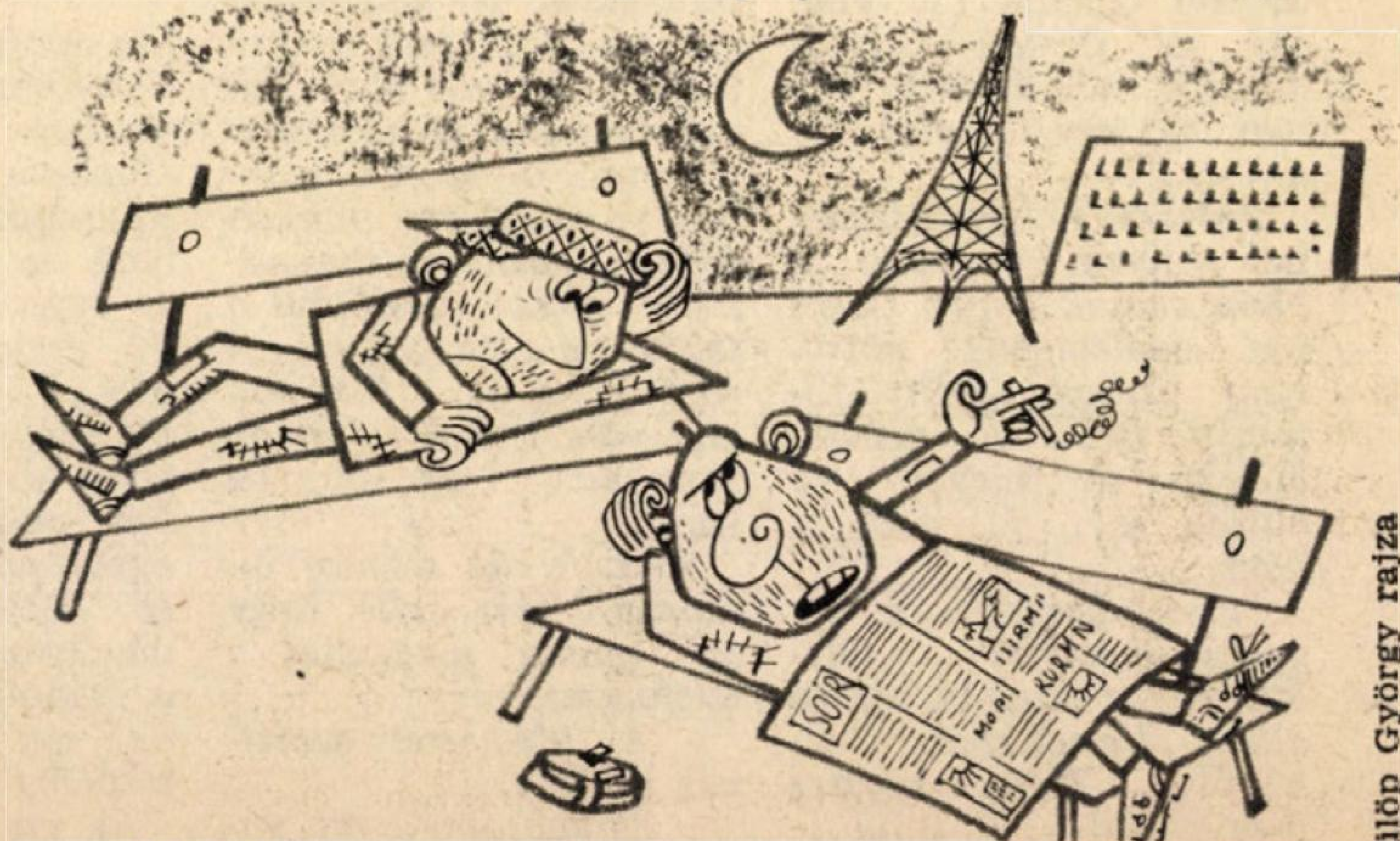
Stádler János
XIII., Tímár u. 26.

Új kocsitulajdonosok

– Jenő, tegyük már le!
– Várj, ezt a tócsát még megkerüljük!

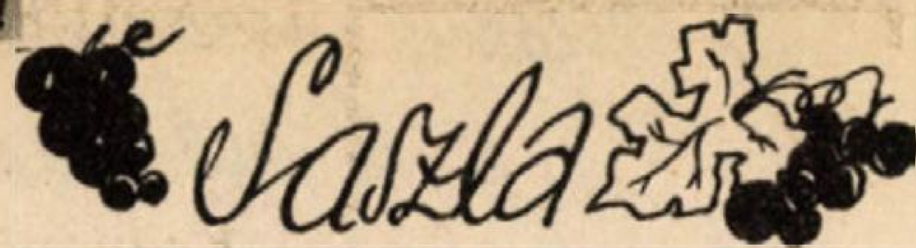
Francia gazdasági segélyek Dél-Amerikának

– Hiába, Pierre, a mi tábornokunk igazi francia gavallér.

Fülöp György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Szeretem a szőlőt. Én a szőlőt az állami kereskedelem valamelyik kiskereskedői egységénél, a Közértben, vagy Gyümértben, esetleg a Csemegében szerzem be.

Azért ehelyütt, mert híve vagyok a szocialista kereskedelemnek, ahol szocialista eladók elégítik

ki vásárlói igényemet. De hát olykor az ő szocialista mivoltuk a szőlőeladásnál abban nyilvánul meg, hogy nem tesznek különbséget szőlő és szőlő között.

Nehogy félreértsenek! A sorok között nem arra célzok, hogy a ládabeli saszlafürtök sorai közé netán másmilyen fürtöket vegyítenek.

Távol áll tőlem, hogy akár csak a gyanú árnyékával is illessem a kiskereskedelmi dolgozót. Annak ellenére nem teszem ezt, hogy én is tapasztalok olykor a zacskó saszlában középütt, vagy legalul egy, esetleg kettő, de legföljebb három másmilyen fürtöcskét.

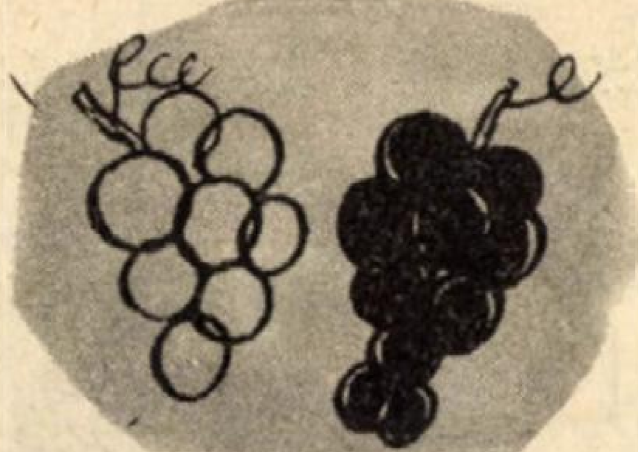
Még vak dühömben sem gyanúsítom a kiskereskedelmi dolgozót. Tudom, ő csak úgy adja a szőlőt, ahogy kapja, mert – mint fentebb említettem – nem tesz különbséget szőlő és szőlő között.

Ebből nehogy arra következtessen valaki, hogy a nagykereskedelmet, vagy annak dolgozóit gyanúsítom. Tudom, ők úgy adják a szőlőt, ahogy kapják. Mert ők nem tesznek különbséget szőlő és szőlő között.

De a világért se sértődjenek meg a fölvásárlók sem. Én tudom, ők úgy adják a szőlőt, ahogy kapják, mert... stb.

És a begyűjtőket se vádolom, sőt a termelőket sem, akik már szintén a legjobb úton vannak a szocializmus felé.

Én tudom, hogy a szőlő így terem a tőkén. Ilyen keverten. Egy fürt saszla, egy fürt borszőlő. Ez egy

magyar Micsurin csodálatos találmánya. Pontos értesülésem van róla, hogy már terem az úgynevezett saszelló (a saszla és az otelló keresztezése). Majd tetszenek tapasztalni, ha beérett.

Csak azt nem értem, miért nem állították ki a Mezőgazdasági Kiállításon ezt a csodálatos tőkét!

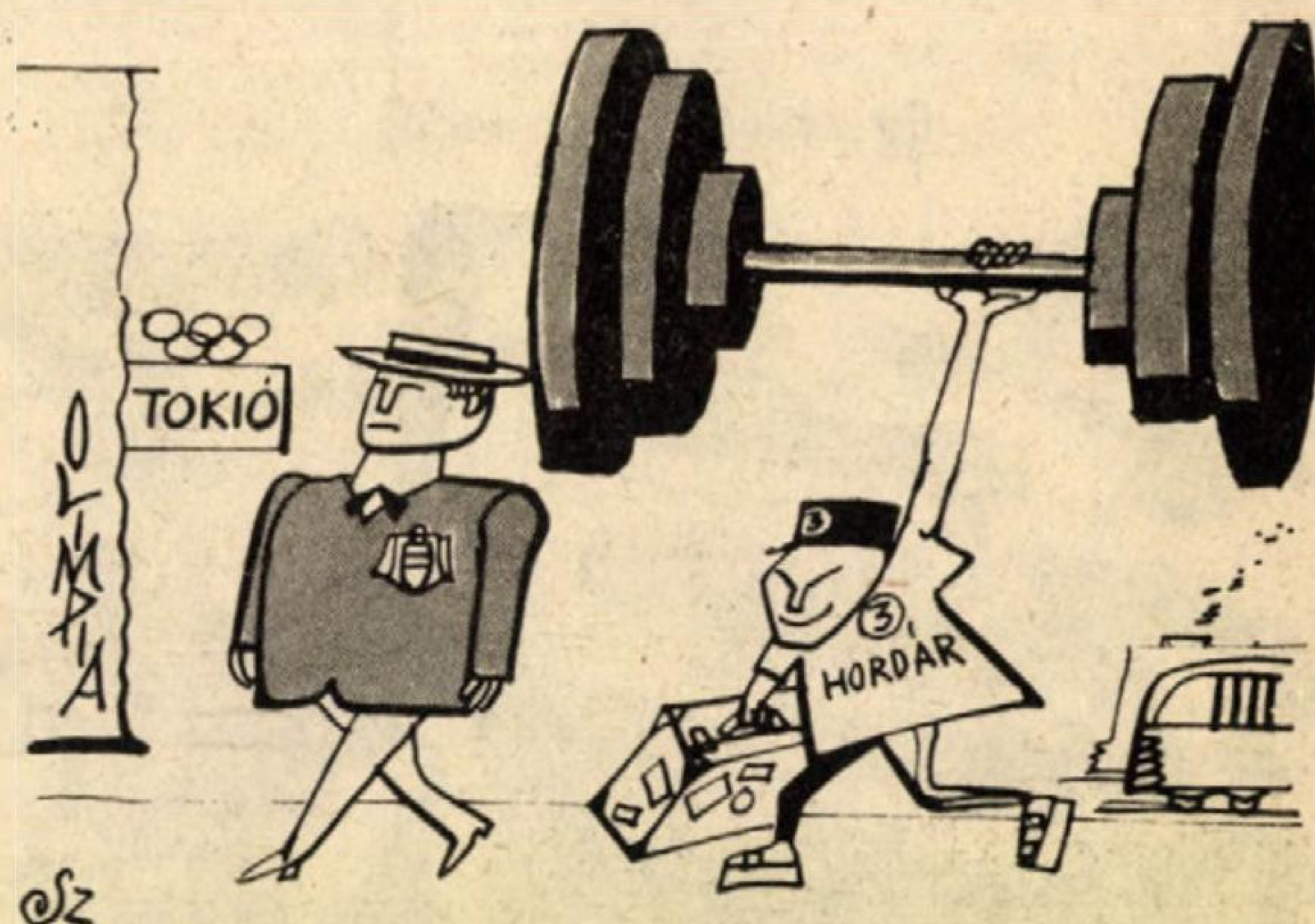
Sólyom László

Ügyeletes

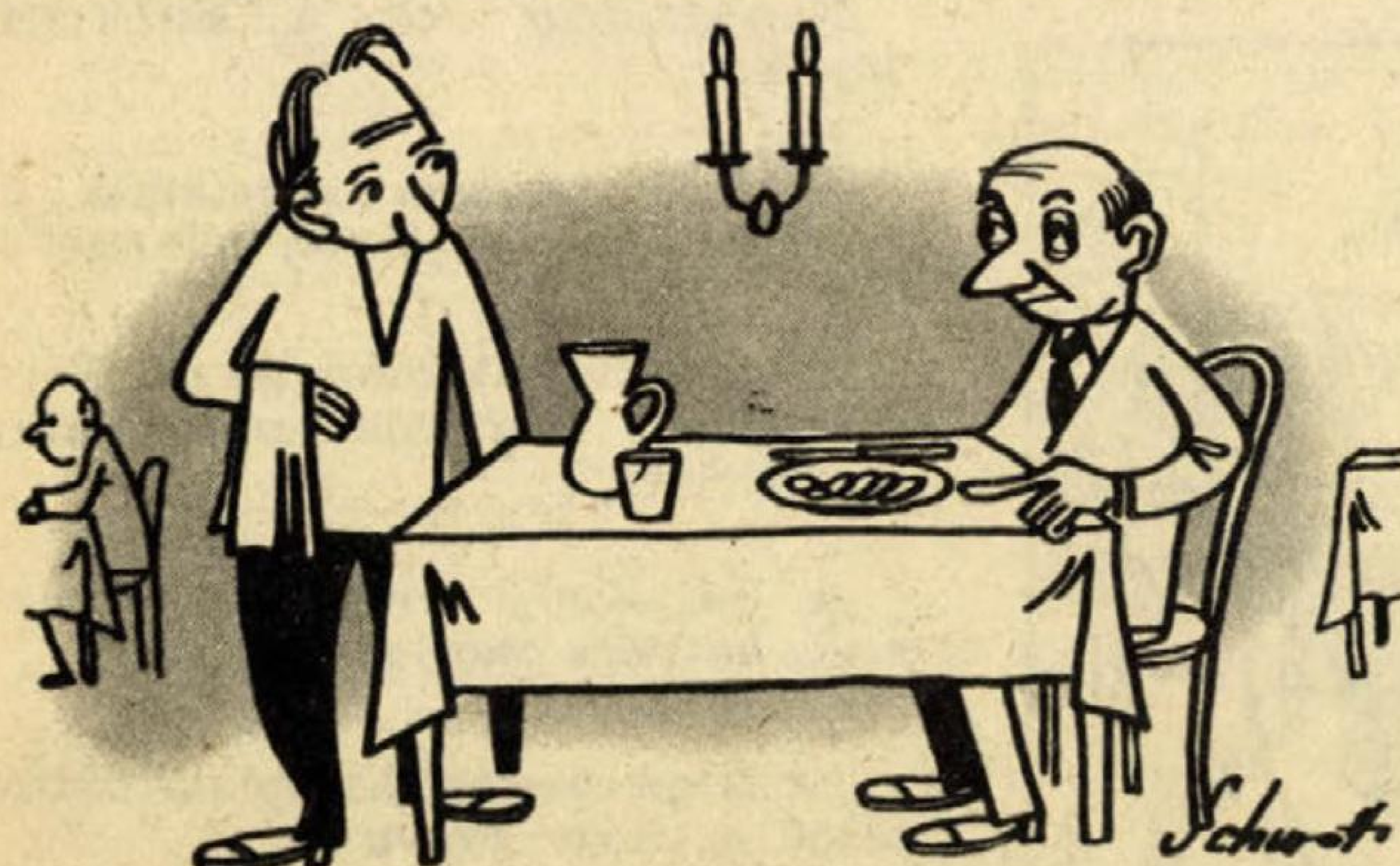

– Ébredjetek, kezdődik a közvetítés!

Előzékenység

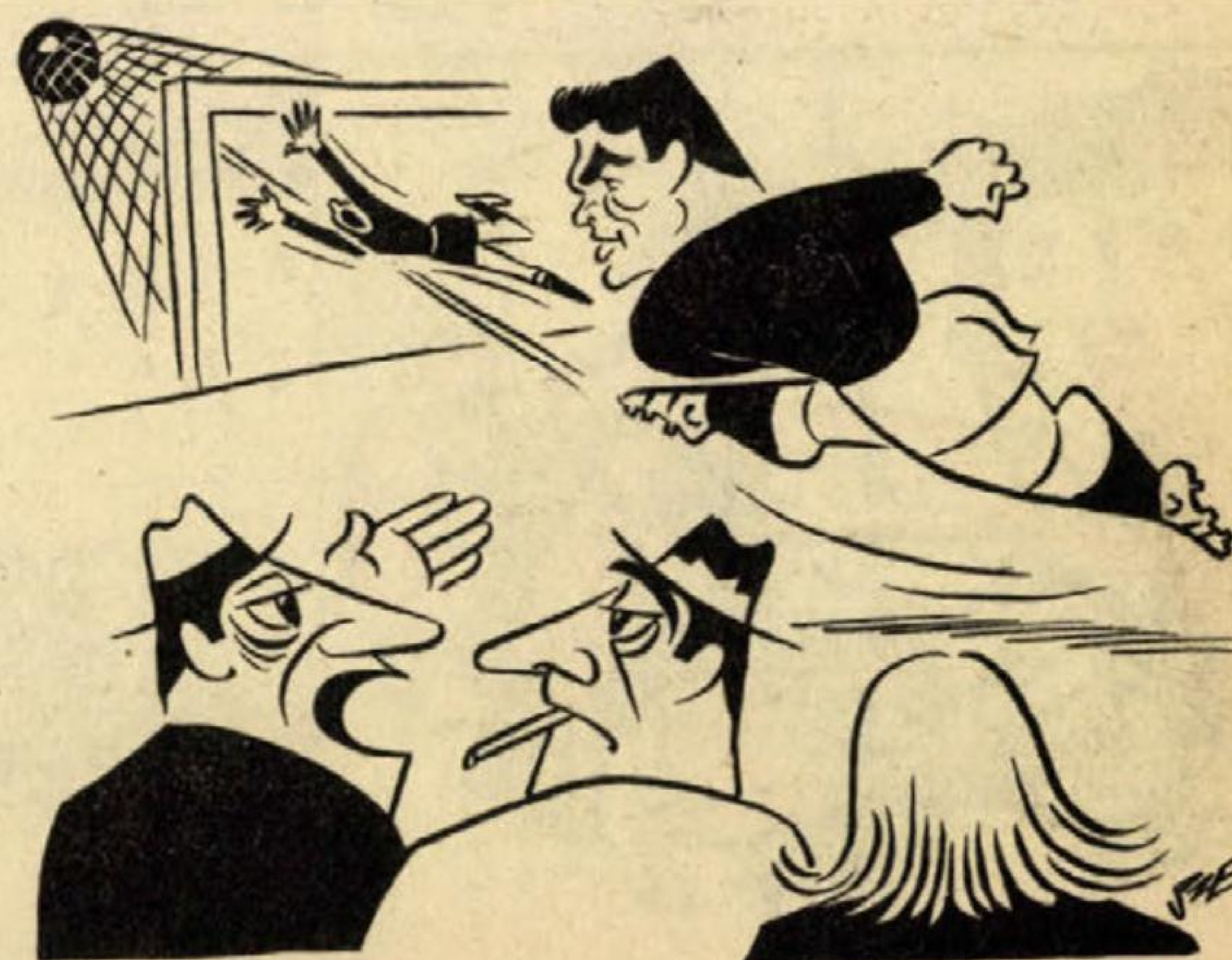

Sok az ételmérgezés

– Mondja, főúr, mi ez? A kórházban esetleg megkérdik, mit ettem utoljára.

Reménytelen eset

– Ebből sohasem lesz nagyválogatott! Túlságosan gólképes!

Hálás beteg

– Hogy került a gyomrába ez az aranyóra?
– Féltem, hogy a pénzt nem tetszik elfogadni...

Női dolgok

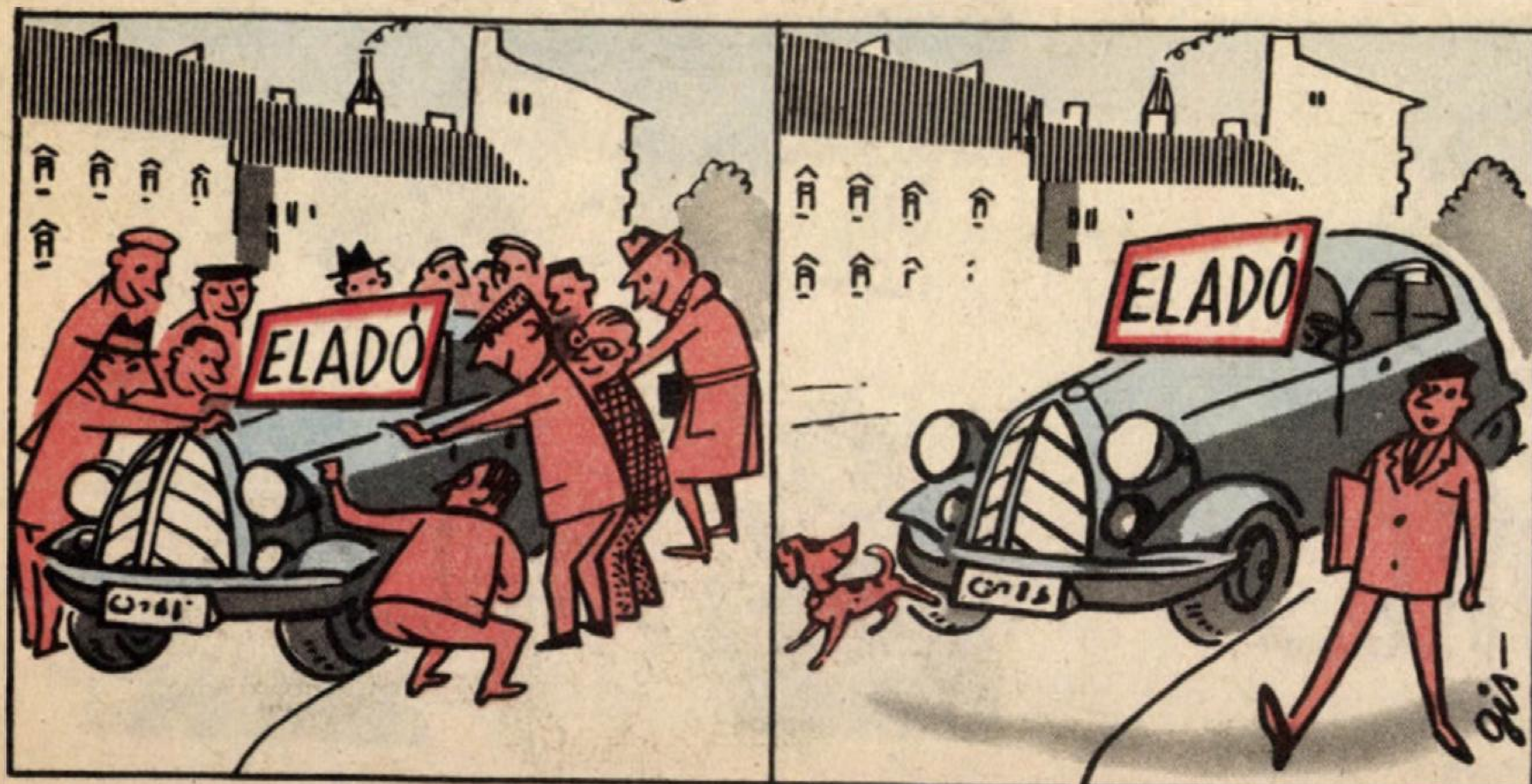

– Tudtam, hogy a Piri előbb-utóbb megvigasztalódik.

Egyenlőtlen párviadal

Régen és most

1954 1964

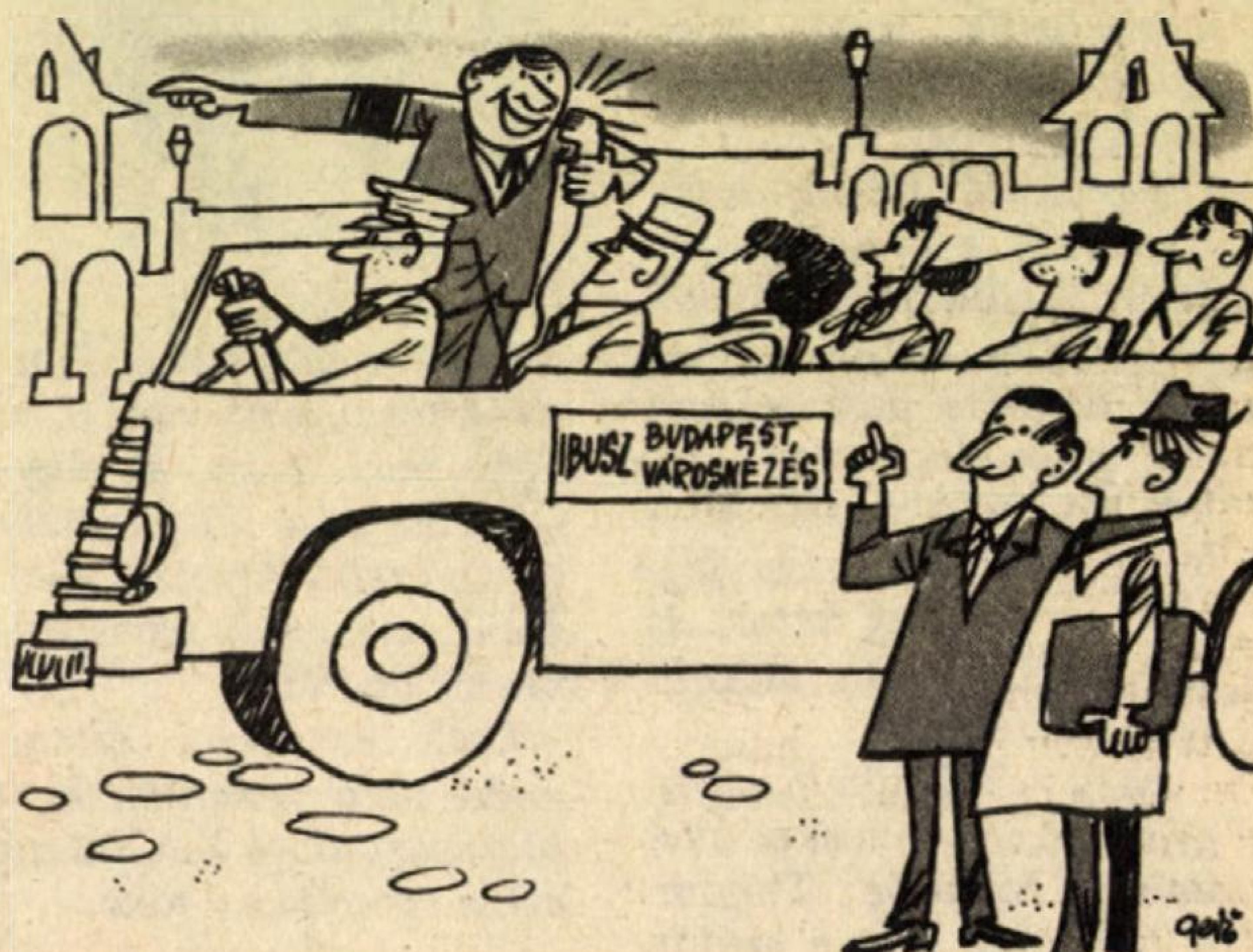
Javaslatom a szolgáltatásokhoz

Szép fővárosunk nagy Tanácsa,
habár munkája nem kevés,
a szolgáltatás-fejlesztésben
mennyi jó újításra kész!
Káprázva olvasom a tervet,
a dolgozóknak szánt számos csodát,
a lakások szigetelését
s az „ülj le, várd meg!" expressz-mosodát.
A legszebb lesz a menyasszony-szolgálat,
megvalósítja minden vágyukat,
elintézi a jegygyűrűt, virágot,
az ünnepi ebédet, nászutat.

Ám e megható hangulatban,
míg ezt a dolgot olvasom,
a szolgáltatás-bővítésre
lenne egy jó javaslatom.
A hivatalban is legyen úgy,
hogy: „ülj le itt és várd meg" azt,
míg percek alatt elintézik
az aktát, kérést vagy panaszt.
Legyen mosás, mely kitisztítja
az intrikát, protekciót,
szigetelés, mely durva hangtól
védelmez sok-sok dolgozót.
Ha megindul e szép fejlődés
a szolgáltatások terén,
hát boldogabb lesz minden ügyfél
és menyasszony és vőlegény!

Lovászy Márton

Teheti...

– Nézd a Berengit, idegenvezető lett!
– Mindig szeretett dicsekedni!...

MINDENFÉLE

Napjainkban sok a középszerű lángész.

*

A jövő sohasem következik be, mert mire bekövetkezik, már nem az.

*

X hisz a túlvilágban, de minél később óhajt csak találkozni elhunyt szeretteivel.

*

A hiszékeny embernek rosszul esik, ha nem csapják be.

*

Az is merészség, ha valaki bátran bevallja, hogy gyáva.

*

Van, aki jobb híján a tudatlanságával kérkedik.

F. L.

Meggyőző érv

Géza nevű ismerősömnek az utóbbi időben feltűnően jól megy. Már eredeti skót whiskyre is telik neki.

– Miből? – kérdeztem. – Miből?

– Hát a fizetésemből nem! – ismerte be jókedvűen. – De van egy mellékfoglalkozásom. Álutazásokat szervezek. Vannak ugyanis emberek, akik utálnak utazni. De hát manapság divat az utazás. Mindenki útiélményeket mesél az ember környezetében, és Darwin szerint, aki nem alkalmazkodik a környezetéhez, az elpusztul. Nálunk ma már gyanús az, aki itthon tölti a szabadságát. Találgatni kezdik, miért nem utazott el. Nem kapott útlevelet? Titokban eldorbézolja a pénzét, azért nem jut neki arra a vacak 7000 forintos olaszországi útra? Vagy amolyan szakbarbár, akit sem a Louvre, sem az Uffizi nem érdekel? Nos, az ilyen kínos találgatások bármilyen, általam szervezett álutazással kivédhetők. Szívesen hencegnél azzal, hogy Párizsban jártál? Fordulj hozzám bizalommal!

Nálam mindig találsz kellő választékban párizsi képeslapokat. Ezeket néhány üdvözlő sor kíséretében megcímzed a kollégáknak, rokonoknak, barátoknak, majd borítékban postára kerülnek egy párizsi barátom címére, aki a lapokat felbélyegzi és visszaküldi Pestre, ahol meggyőző bizonyítékát terjesztik annak, hogy Párizsban vagy, holott át sem lépted a határt.

De ez még semmi. Kapsz tőlem eredeti ajándéktárgyakat is. Világító golyóstollat, foszforeszkáló radírgumit, női zsebkendőt Yves Montand filmnyomásos képével, kis Eiffel tornyot láncostól. Ezeket szerencsés „hazatérted" után szétosztva csak öregbíted világjáró híredet.

– Mást nem kapok?

– Dehogynem. Két prospektust, amely mindent megmond, amit Párizsról tudni kell, és kalandos útiélményeket – pikánsakat, vagy intellektuálisakat – kívánság szerint, gépelve, két példányban. Ezeket be kell magolni, hogy később mesélni lehessen. Végül a komplett felszereléssel együtt leszállítlak a balatonalmási vityilómba, ahol az utazás tartamára eltűnhetsz az emberek szeme elől. Balatonalmás ugyanis ilyenkor abszolút búvóhely. Ősszel és télen ott még véletlenül sem találkozni ismerőssel.

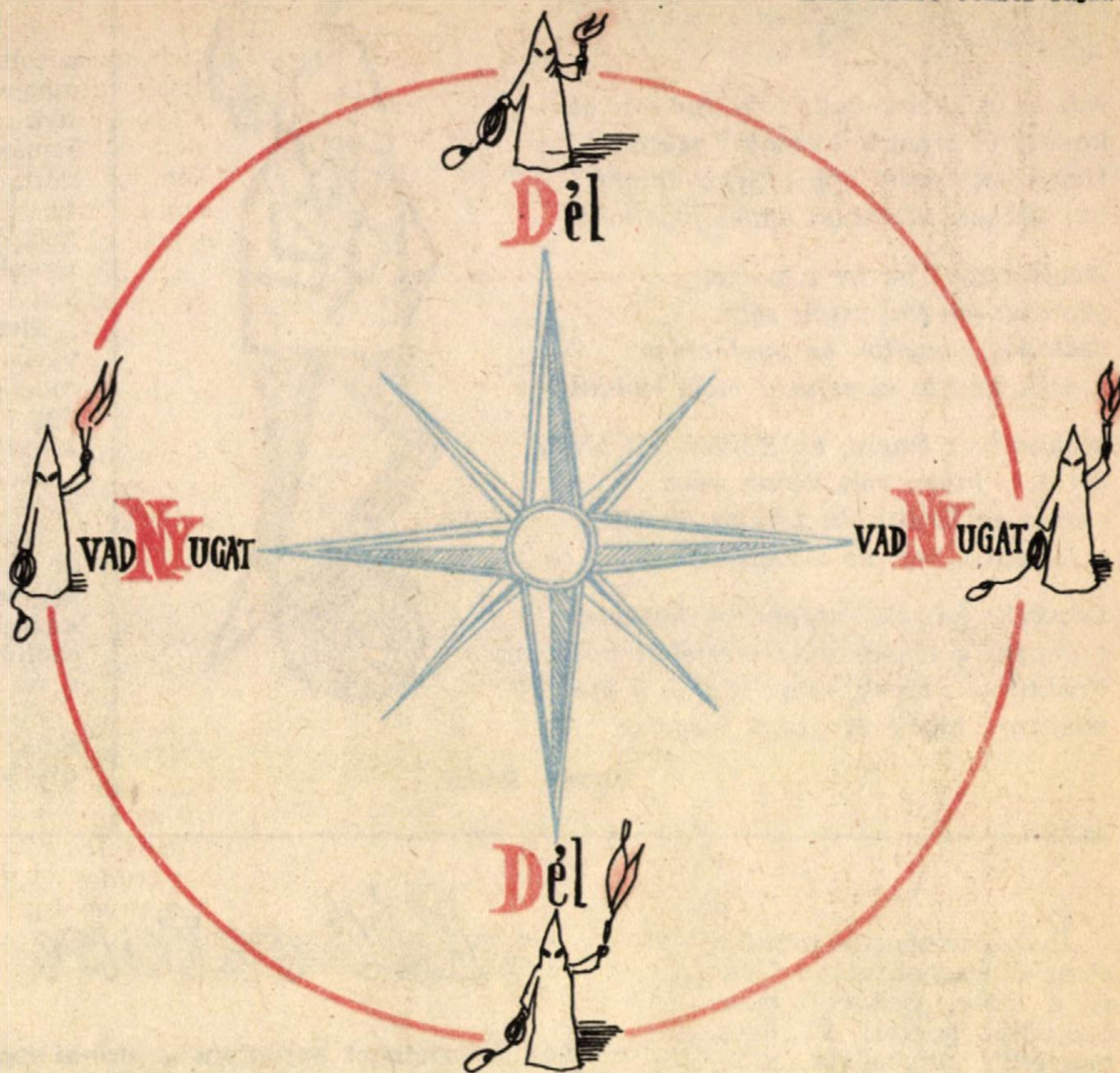
– De nyáron annál többel! – vetettem fel.

– Nyáron viszont én nem szervezek álutazást – nyugtatott meg Géza. – Minek? Hiszen nyáron enélkül is jó áron kiadhatók a villámban a szobák. Csak szezon utánra kellett kitalálni valamit.

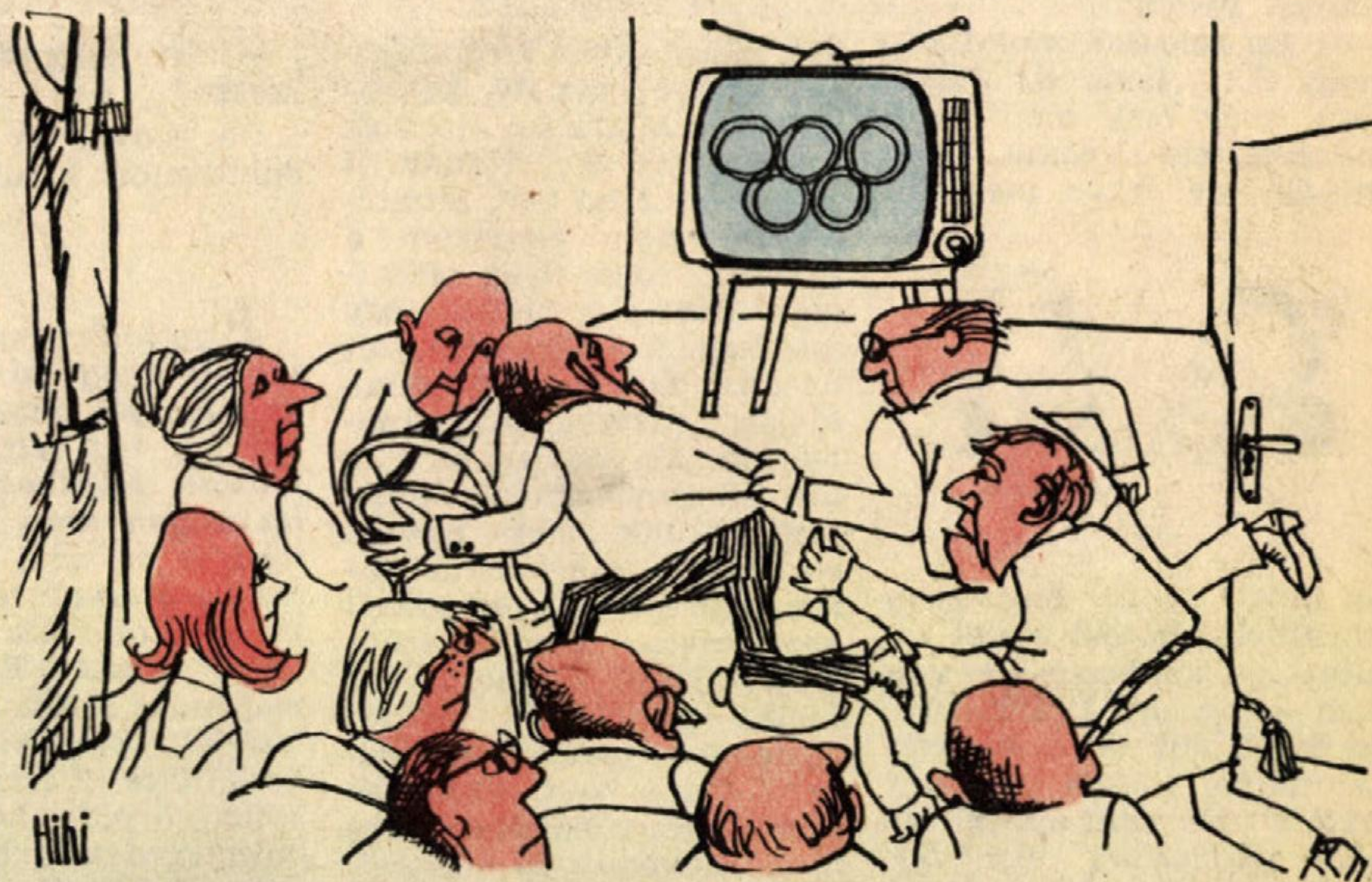
Kun Erzsébet

Goldwater iránytűje

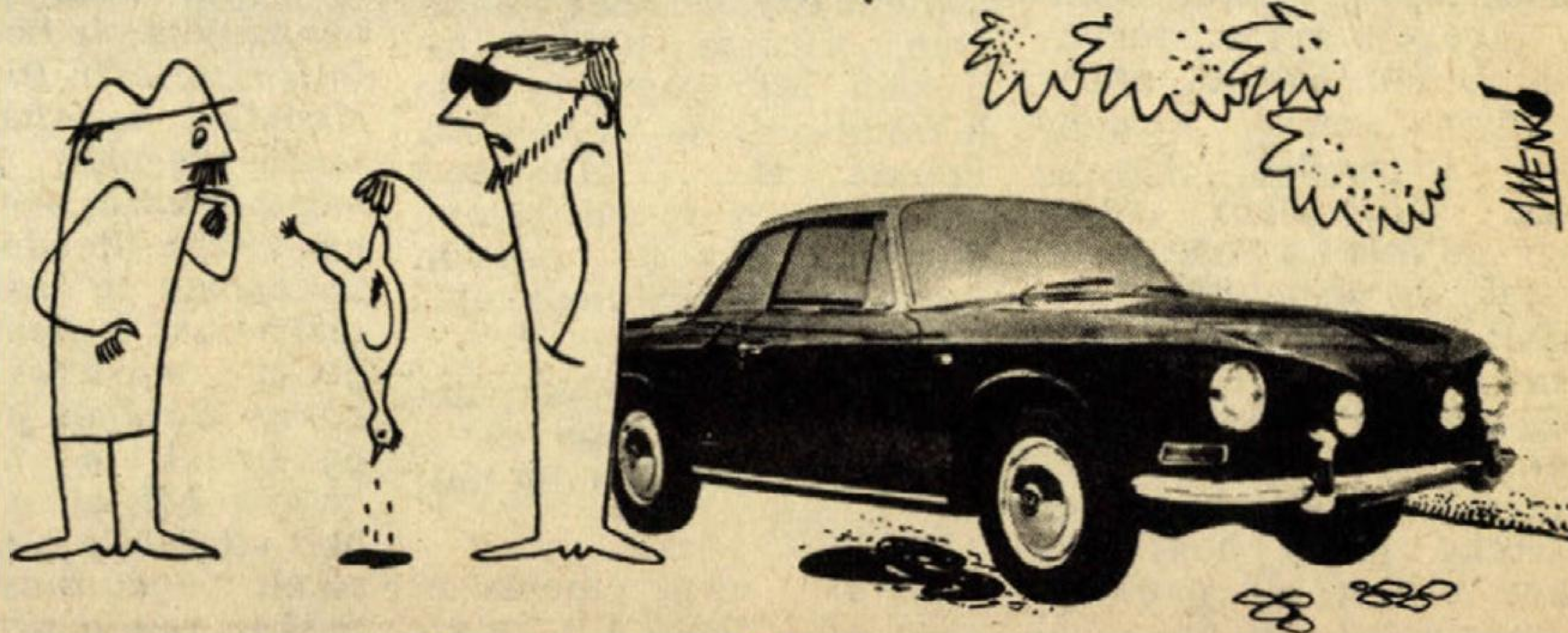
Szűr-Szabó József rajza

Küzdelem az olimpiai helyért

Gázolás

– Magáé ez a csirke?
– Á, dehogy! Nekem sohasem volt ilyen lapos csirkém.

ARS POETICA 1964

Nézem a képet: vad, sokszínű vázlat,
kovásztól erjed a huszadik század.
Helye van ezért egy effajta dalnak,
így válnak tisztábbá egyes fogalmak.

Azelőtt lírát ha írt a poéta,
sémája: epedés, estéli séta,
csalódás, öngyilok és gyufaoldat
s nem hagyta ki soha a méla Holdat.

Meghalt az émely, az Ember lett téma,
erről ír kiben van költői véna,
csakis az Ember, ki teremt, ki alkot
s féllábbal lépi át a Déli-sarkot.

Dicsérik fel, alá, srégen és hosszant
s engem e tökély már szerfelett bosszant.
Praktikus vagyok, mért rágjon a méreg?
megírom hibáit és abból megélek.

Bondy Endre

NÉVROKONOK

A „New Yorker" című hetilap feltárcsázta a telefonkönyvben szereplő 17 Goldwatert és megkérdezte a névrokonokat, mi a véleményük az elnökjelöltről. A miniatűr közvéleménykutatás meglepő eredménnyel végződött: csupán egyetlenegy Goldwater támogatja a kedves névrokont, három úgy nyilatkozott, hogy neki egykutya ki lesz az elnök és tizenhárman Johnsonnak ígérték szavazatukat.

Mrs. Edna Goldwater vérbeli rokonnak mondotta magát, de hozzátette „a hideg ráz, ha ez a bácsikám kinyitja a száját."

Mary Goldwater: Ha rokona lennék, letagadnám...

Walter Goldwater bevallotta az atyafiságot, de hozzátette: „Amikor a fiam a harwardi egyetemen új szobatársat kapott és bemutatkoztak egymásnak, az új fiú sajnálkozva megszólalt: Képzelem milyen kínos lehet neked ezt a nevet viselni."

Mint a körkérdések eredményéből látszik, senki sem lehet jobboldali próféta a saját családjában.

Két sztori

Két jó történetet hallottam az utóbbi napokban. Azok számára, akik többre becsülik az élet humorát, mint a képzelet termékét, megemlítem, hogy mindkét történet megesett, hitelükért kezeskedem.

1.

Ezt a történetet mondja el az olvasónak maga Gyuri. a sztori szenvedő hőse. Személyi adatai: 17 éves, negyedik gimnazista, kitűnő diák. Két kishúga van és özvegy édesanyja, aki egy fontos intézmény egyik vezetője. Tessék:

— Én sohasem mondtam, hogy S.... tanár úr pikkel rám, már csak azért sem mondhattam ilyesmit, mert minden év végén megadta

az ötöst. De az tény, hogy körülbelül három évvel ezelőtt — amikor elsős voltam — valami kedvezőtlen fordulat állt be a kapcsolatunkban s azóta nem úgy nézett rám, mint addig. Az első gimnázium első félévében a kedvence voltam, valósággal kitüntetett a rokonszenvével. Aztán mintha elvágták volna, tartózkodóbb lett. Szóval, ahogy mondani szokás, kiestem isten tenyeréből. Hosszú ideig töprengtem rajta, hogy mi lehet az oka a dolognak, de nem tudtam rájönni; megkérdezni meg nem tartottam illendőnek, meg aztán elég bátorságom sem volt hozzá. Idén, hogy elkezdtük az utolsó évet, eszembe jutott, hogy egy félév múlva elhagyom a gimnáziumot s talán sohasem fogom megtudni a titkot. A napokban kiránduláson volt az osztály, kétnaposon, a Mátrában. Jó volt a hangulat. S.... tanár úr is jó kedvében volt, elhatároztam, hogy tisztázom a kérdést, soha ilyen alkalmat! Most már tudom, hogy mindennek Etelka néni volt az oka. Etelka néni annak idején házvezetőnői rangban, de lényegében háztartási alkalmazottként dolgozott nálunk, mert anyám elfoglalt asszony és a három gyerekkel megspékelt háztartásra nem maradt ereje. Ezért fogadta fel Etelka nénit, aki szikár, tiszteletet parancsoló őszhajú dáma volt, fiatalabb éveiben főúri házaknál, meg híres művészeknél szolgált. Szóval én akkor, tizennégy éves koromban megbetegedtem egyszer, elég komolyan, vírusos tüdőgyulladásban. Már vagy két hete hiányoztam az iskolából, amikor S.... felkeresett otthon, hogy mi van velem, Mondtam, hogy nagyon szeretett. Etelka néni nyitott ajtót neki.

— Molnár Györgyöt keresem — mondta S.... csendesen, mert mindig halkan beszél.

Etelka néni mereven, mint egy deszka állt az ajtóban s azt kérdezte:

— Kit jelenthetek neki, kérem?

Hát szóval így bőgtem le, önhibámon kívül.

2.

Egy már nem éppen fiatal, de még mindig vonzó és főleg jól öltözködő pesti asszony két hétre Párizsba utazott. Minthogy elég folyékonyan törte a francia nyelvet és nem akart kint élő barátainak terhére lenni, sokszor rótta egyedül a város utcáit. Egyik ilyen magányos sétája során letelepedett egy kis kávéház napsütötte teraszára és gyümölcsszörpöt kortyolgatva megelégedetten bámulta az utca forgatagát, amikor asztala mellé ült egy férfi, egy jó megjelenésű, rokonszenves és nála tíz-tizenöt évvel fiatalabb férfi. Bizonyos idő elteltével asztaltársa — illendő formák között — megszólította, őnagysága — ugyancsak illendő módon — viszonozta az érdeklődést, s csakhamar kellemes beszélgetésbe merültek. Az asszony hiúságát jólesően legyezgették a fiatalember kedves bókjai, a fiatalembert elbűvölte a hölgy mérsékelt nyelvtudása, szárnyakon repült az idő. Amikor besötétedett, a fiatalember sétát javasolt. Az asszony — némi illendő habozás után — elfogadta a javaslatot. (Említsük meg a teljes igazság kedvéért, hogy a habozás oka főleg az ifjú fiatal kora volt, őnagysága ugyanis egyedül élő, régen elvált asszony, s mint ilyen, csak önmagának tartozik felelősséggel.) Egyszóval sétára indultak. A fiatalember lelkesen mutogatta az esti Párizs szépségeit, sétapartnere azonban a saját szépségére volt

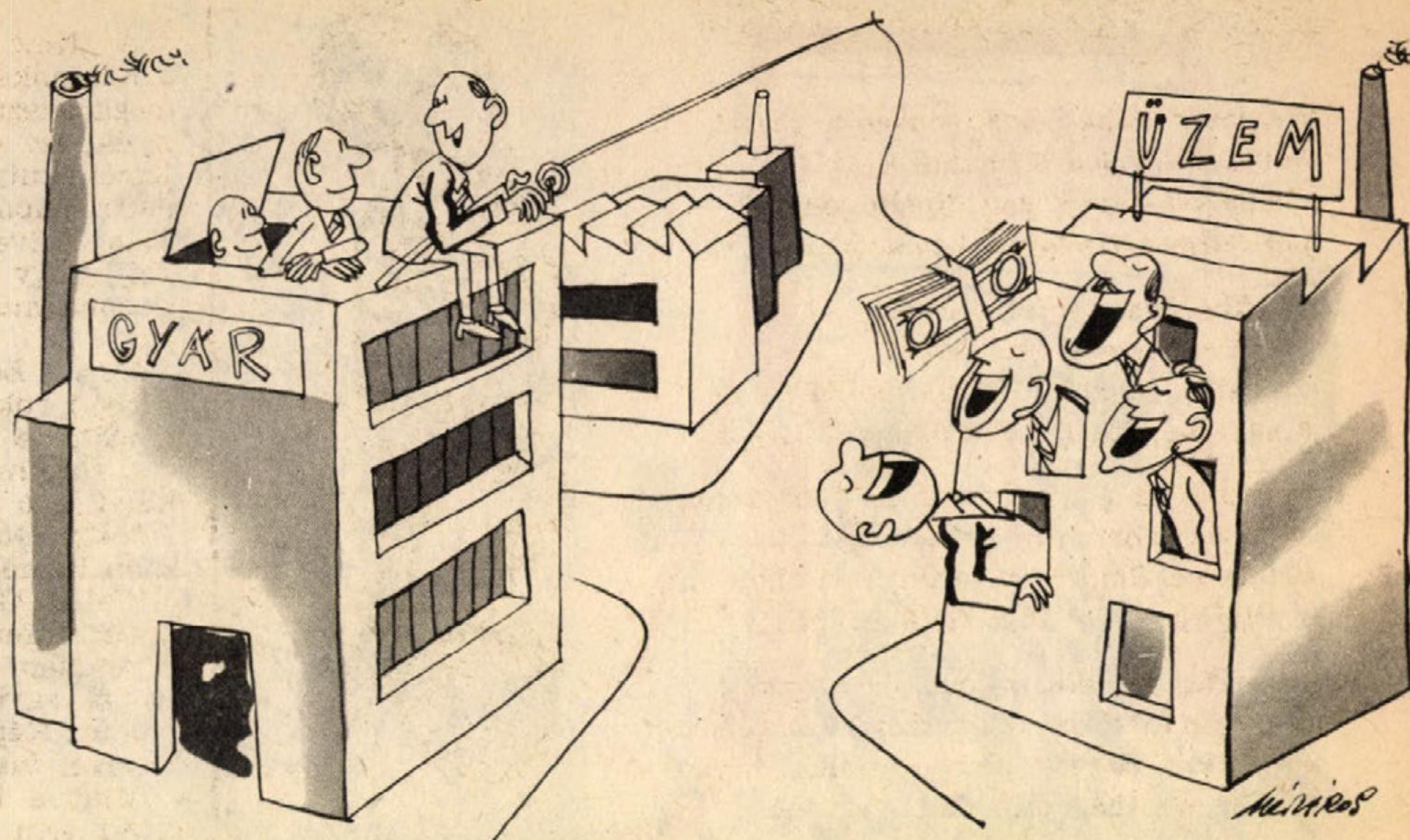
büszke, mert immár nem lehetett kétsége afelől, hogy az ifjú szívében gyengéd érzelmek bimbóznak. Nem is lepődött meg túlságosan, amikor a hosszú séta végeztével a fiatalember meghívta a lakására, hogy barátságukat ott mélyítsék tovább. Az asszony — nem akarván fenékig üríteni a diadalmi serleget — a meghívást grammatikailag hibásan, de erkölcsileg nagyon helyesen elhárította. A fiú érvelt, az asszony azonban hajthatatlan maradt. Még akkor is, amikor az ifjú kissé közelebb hajolt hozzá s így próbálta nagyobb bátorságra ösztönözni hölgyét:

— Téved, ha azt hiszi, hogy nagyon sokba kerülök...

(t.)

Mészáros András rajza

Kooperációs partner kerestetik

– Harapnak! !

ELŐSZÓ

A kirakatban megláttam és azonnal megvettem Walter Scott újonnan megjelent regényét, a „Puritánok utódai"-t.

A kötet előszavában többek között ez olvasható:

„...Termékeny szelleme beivódott az európai kultúrába, de az írót magát megfosztották rangjától. Kevesen ébresztik. Angliában Donald Davie, nálunk Lukács György szegődött hívéül. S elképzelhető, hogy lesz reneszánsza. Oly régen pihennek kötetei olvasatlan. Egy-egy munkája megbabonázza az ifjúságot, a teljes varázslat nem múlt el. Igazi fényében mégsem ragyog. Magasról zuhant le, lassan emelkedett fel ismét. Felfedezésre vár..." stb.

Amikor idáig értem az előszóban, isten tudja, miért, kicsit elment a kedvem a könyvtől... Negyvenegy forintért vettem... Negyvenegy kemény forintokat adtam ki egy rangjától megfosztott író könyvéért, akit ráadásul még nekem kell ébresztenem... Elképzelhető viszont, hogy lesz reneszánsza az írónak... Elképzelhető... De miért kellett úgy sietnem a vásárlással?... Nyugodtan megvárhattam volna azt a reneszánszt... Olvasatlanul pihennek kötetei... Hm... Olvasatlanul... Igazán nem vagyok smucig, de ezért a pénzért már vehettem volna egy igazi fényben ragyogó írót is...

Node mindegy... Én vagyok az oka: miért nem néztem meg utólag az előszót?

A regényt azért elolvasom. Juszt sem hagyom elvenni a kedvemet!

(m.)

Pesti tudósítónktól

Értelmetlenség, zavaró hiba csúszott bele abba a cikkembe, amelynek végén Karinthy Frigyes klasszikus halandzsaszövegét idéztem. „Kiszera méra bávatag" helyett „kiszera m é l a bávatag"-ot írtam, holott látnom kellett volna, hogy a „méla" szó valósággal bűzlik az értelemtől. Teljesen igaza van Brüll Károly olvasónknak (Bp. III., Korvin Ottó u. 22/b.), aki ezt levelében „mélységes csalódással" veti szememre.

*

Nyelvünk lassan átalakul, s ha már kénytelenek vagyunk elfogadni, hogy nemcsak gyárak, de iskolák, röplabdacsapatok és színházak is üzemelnek, akkor ne találjunk kivetni valót abban sem, ha azt halljuk a rádióban, hogy „elhangzott Faust, részletek Gounod operájából, k ö z r e m ű k ö d ö t t Victoria de Los Angeles..."

Azelőtt ezt a fogalmat kíméletlenül így fejezték volna ki: énekelt...

*

Még a dolgozók szociális összetételénél is jobban érdekel a gyógyszerek összetétele. Nem a gyógyszergyárak hibája, hogy ritkán leszek okosabb. Ha például az érdekel, hogy miféle gyógyszer lehet a frenidalin, megnézem a dobozt, s ezt olvasom:

Összetétel: frenidalin 0,003 g, vehic. color 0,123 g...

Aki persze nem tudja, hogy az aszpirinnek aszpirintartalma van, az így is sokat tanulhat.

*

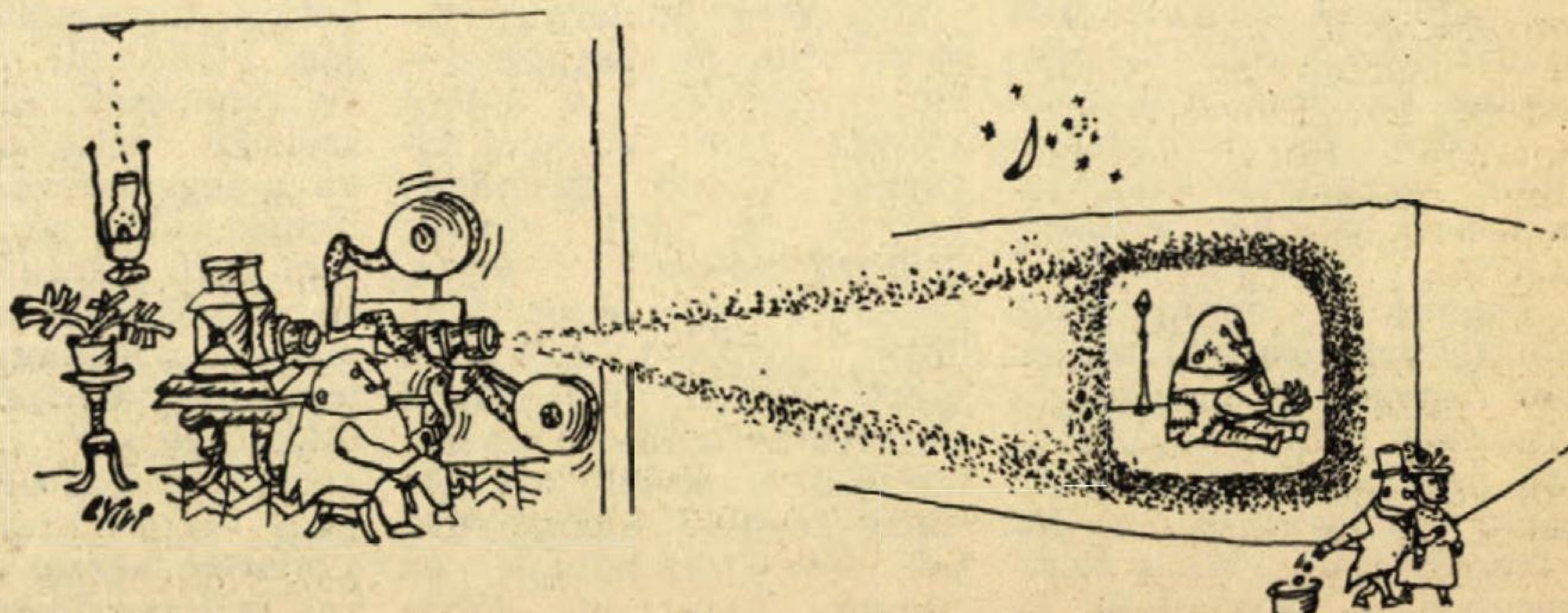
Az élet utánozza a karikatúrát.

A Műszaki Élet legutóbbi száma elnéző mosollyal ismerteti a belga gyártmányú „visszapillantó szemüveg"-et. A karikatúrákról jól ismert találmány segítségével a szemüveg viselője jól láthatja, mi történik a háta mögött. Különösen azok számára fontos, akiknek fáj a derekuk és csak nehezen tudnak megfordulni.

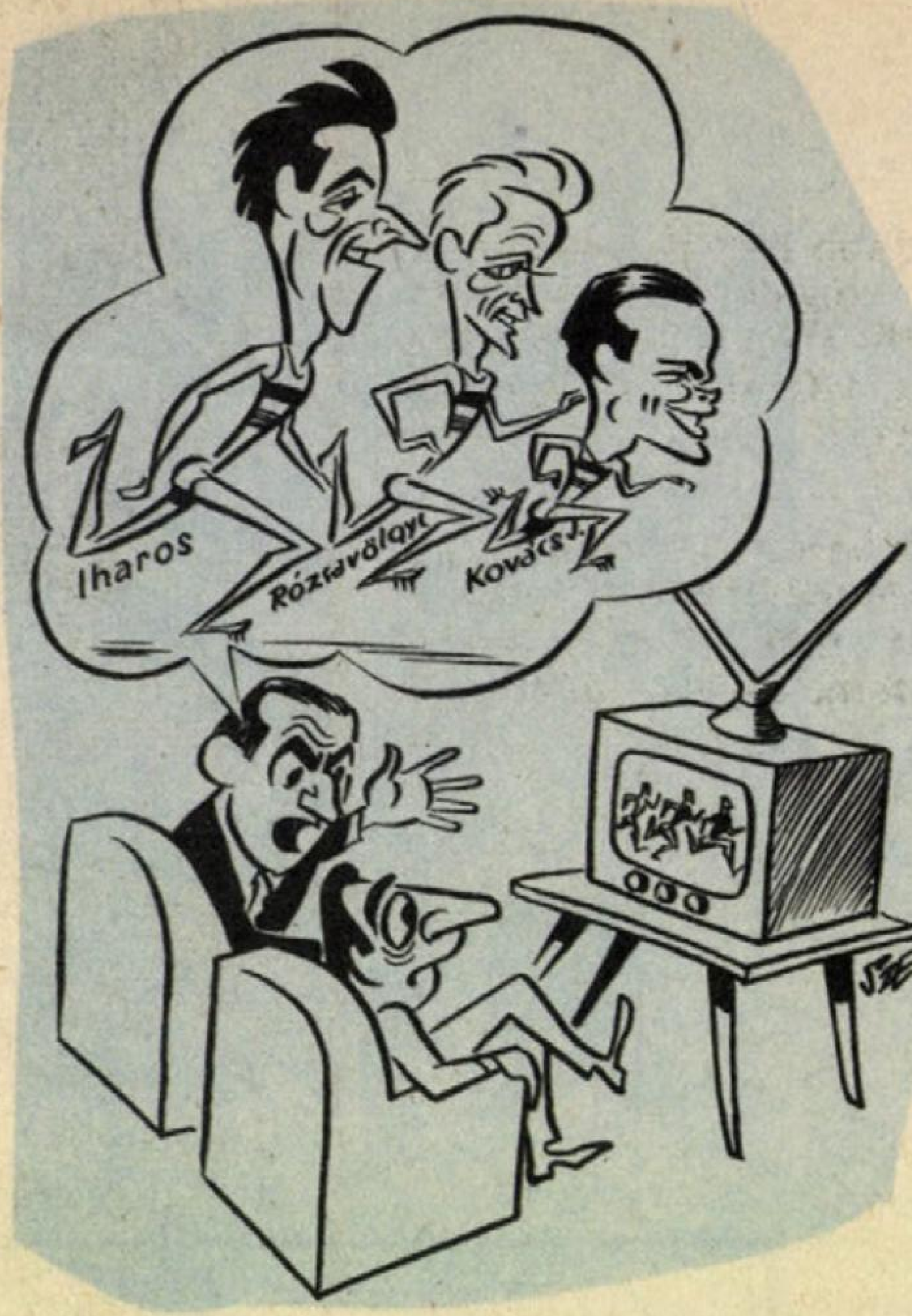
f. l.

Az életművész

Gyulai Liviusz rajza

– Mennyivel szebb lenne, ha egy régi filmet vetítenének...

Megmondom őszintén, már elég régen készülök beleszólni a dologba. De eddig valahogy mindig visszatartott az a hit, hogy a termelőeszközök rohamos fejlődésével párhuzamosan, az emberi tudat is eljut odáig, hogy összetevői közül (ha nem is máról holnapra, de egyszer, majdcsak) eltűnik a hiszékenység, mint olyan. De nem, az istennek sem! Lassan már tíz éve várok arra a percre, amikor az Esti Hírlap bűnügyi rovatában azt olvashatom, hogy: „A szemébe nevettek, majd a rendőrségre kísérték Pók Pál büntetett előéletű szélhámost, aki ilyen és ilyen tanmesével próbálta megetetni becsületes dolgozó népünket, s ezzel a nép zsebéből tetemes anyagiakat próbált kiemelni."

Nem várok tovább! Ezennel harcot hirdetek az egy főre eső szélhámosságok minimálisra csökkentéséért, s ehhez segítségül átnyújtok egy csokrot azokból a szélhámosságokból, melyekre az eddigiek alapján a jövőben fel kell készülnünk, egyben javaslatokat is teszek az elhárítás módjairól:

Fogadjuk fenntartással, ha egy jólöltözött fiatalember csenget be hozzánk, s látszólag elfogadható áron 200 négyszögöl gyümölcsöst kínál eladásra, csinos kis víkendházzal, rácsos kertkapuval a Mariana-árokban, a Csendes-Óceánon, egy ugrásnyira a legközelebbi szárazföldtől. Csaknem biztosra vehető ugyanis, hogy szélhámossal van dolgunk; miért is kínálná egyébként viszonylag elfogadható áron?

Ne dőljünk be azonnal olyan megnyerő modorú úriembernek sem, aki dol-

PROGNÓZIS

gozó, és diákhetijegyet ajánl eladásra, a Balt-Orient Expressz összes vonalaira, mégha vasutasruhában is tenné ezt.

Ízig-vérig modern felfogásra vall, de mégsem vehetjük komolyan az alábbi szöveget sem: „Jónapot kívánok! Avary Brundage vagyok, a NOB elnöke. Gyűjtőkörutam során, Önökhöz is eljutottam, hogy alkalmat adjak a sport iránti rajongásuk konkrét formában való kifejezésére. 50-től 200 forintig terjedő adományukkal hozzájárulhatnak az olimpia zavartalan lebonyolításához. Gondolom, nem vennék szívükre, ha zsugoriságuk miatt, hiányosan kellene táplálnunk Tokióban Bene Ferkót!" Humbug az egész! Olimpikonjaink saját szakácsot és két hétre való hideg élelmet visznek magukkal, amire már hónapokkal ezelőtt összegyűltek az anyagiak.

Azt hiszem, érdemes még megemlíteni, hogy lehetőségeinkhez képest, sohase vegyünk látatlanban kardfogúcápa-eledelt, csellózó tarajosgőtét, műszálas tisztagyapjút és feneketlen tavat! Továbbá ne higyjük el fenntartás nélkül, hogy összeköttetésekre hivatkozva bárki is meggyorsíthatná — csekély anyagiakért — szövetkezeti lakásunk tető alá kerülését. Olvassuk el inkább a zseniális finn-ugor építésznek, Telekkonennek idevonatkozó tanulmányát, mely ezekkel a szavakkal kezdődik: „A szövetkezeti lakásépítés olyan, mint a sétagalopp. Ha meggyorsítanánk az ütemét, már nem is lenne az!"

Számításaim, és az eddigi bokros tapasztalatok alapján, körülbelül ezek azok az alapmesék, melyek látszólagos realitásuknál fogva a legveszélyesebbek lehettek volna az eddig mit sem sejtő áldozatok számára. Remélem, (s ez lesz számomra a legnagyobb jutalom), hogy közkinccsé tételükkel egyszer s mindenkorra meggátoltam azt, hogy arra illetéktelenek, avatatlan kézzel nyúlkáljanak bele becsületes, dolgozó népünk féltve őrzött zsebeibe!

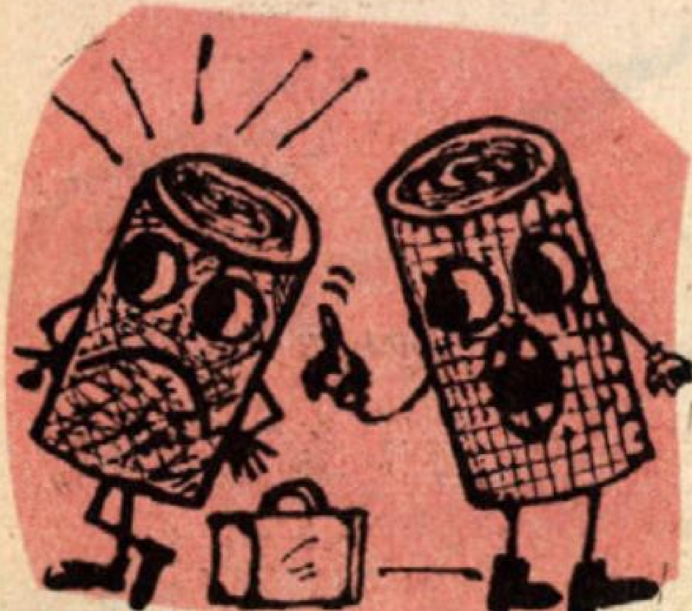
Puskás Levente

PÁPAI IRKA-FIRKA

Ilyenkor ősszel ha valaki Londonba utazik, a bennszülöttekkel ajánlatos a ködről beszélgetni. Ez az a téma, amelynek megpendítése a londoniakat leginkább rokonszenvre hangolja az idegen iránt.
Aki viszont Pápán óhajt bevágódni, az hozza szóba a város hiányos vízellátását, esetleg a telefonközpont túlterheltségét, garantálom, óriási sikere lesz!

*

Textil-export Afrikába

... azert, mert Nigériába utazik, még köszönhetne a kollégájának!

Pápán meglepően sok a régi vízimalom és a régi árkád. De tekintettel a technika fejlődésére, ma már csak az árkádok működnek...

*

Az egykori Eszterházy kastély bizony siralmas látványt nyújt. Bejárata omladozik, teteje beázik. Egész a freskókig... Az

épületet jelenleg többféle szerv birtokolja. Van köztük egy óvoda is. Az apróságok az elhanyagolt kertben szoktak játszani. Nem messze egy szemétdombtól.
Ha már a gyerekek számára nem sikerült alkalmasabb helyet találni, akkor legalább a szemétdomb számára találhatnának valami alkalmasabb helyet!

*

A város legnagyobb ipari létesítménye a nemzetközi hírű, tizenkétszeres élüzem, Pápai Textilgyár.

A munkások nyolcvan százaléka nő. Rövid látogatásunk alatt annyi csinos fiatal lányt láttunk, hogy azt hisszük, az évi 17 és félmillió négyzetméter pamutszövet mellett jónéhány szerelem is szövődik a gyárban...

*

Nagy kár, hogy a vállalat bölcsődéje anyagi okokból képtelen lépést tartani az igényekkel és csecsemőket nem egyszer csak bújtatott óvodásként tudják elhelyezni...

*

Budapestről, pontosabban a Béke térről költözött le Pápára az Elekthermax Gyár. A korszerű üzem, amelyben mintegy két és félszáz féle, elektromos fűtéssel kapcsolatos készüléket állítanak elő, jól érzi magát vidéken, de a vele együtt leköltözött 40 pesti szakemberből már csak alig néhány dolgozik Pápán. A legtöbben visszaköltöztek a fővárosba.

*

Ez a szép, történelmi múltú város, annak idején aránylag kevés törököt látott. És még ma is eléggé kiesik az ország idegenforgalmából...

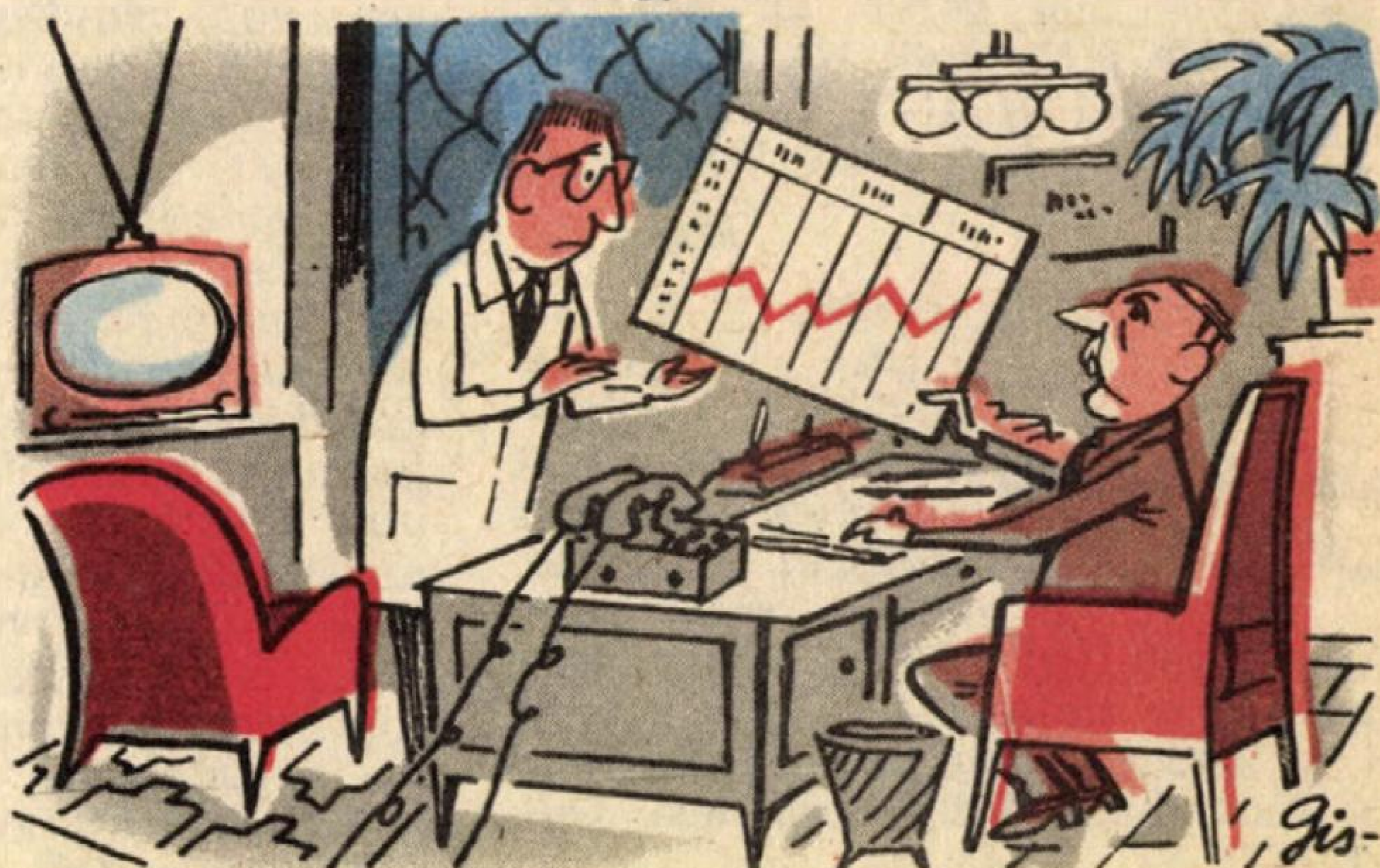
Dalmáth Ferenc és **Zsoldos Sándor** riportja

Tűz a könyvesboltban

– Mindenki P. Howardot mentsen!

Előregyártott elem

– A termelési grafikonunk megvan, most már csak dolgoznunk kell, szakikám!

Kíváncsiak szaküzlete

– Asszonyom, ezzel nagyszerűen fog látni!...

„Szerelmes levelek a Beatles-együtteshez"

Az angliai könyvpiac várvavárt szenzációja a fenti címmel jelenik meg az Anthony Blond kiadóvállalat gondozásában. A könyv anyagát Bill Adler válogatta össze félmillió levél közül. A könyv ára nyolc és fél shilling. A lapok már több érdekes levelet közöltek a könyv megjelenése előtt. Néhányat mi is ismertetünk a „Daily Mirror" előzetes tájékoztató cikke alapján.

„Drága Ringo! Ugyanolyan orrom van, mint Neked. Nem gondolod, hogy ez jelent valamit? Betsy."

„Imádott és édes John! Mindig csúfoltak, én voltam az iskolában a Dagadt Phylise. Amióta nem eszem, csak ülök, és nézem a fényképedet, már 15 kilót fogytam. Kösz!"

„Imádott Paul! Csodálatos, ahogy ki- és belélegzel. Priscilla."

„Édes, izgalmas George! Nevem Amy Roberts! Imádlak. Hogyan fejezzem ki szerelmemet? Már hatszor elájultam érted. És nem elég!"

„Csodálatos, kedves, gyönyörű Ringo! Légy szíves, küldd el nekem a következőket: egy hajfürt, egy félig szívott cigaretta, egy kis foszlány a felöltődből, egy gomb az ingedről, egy általad otthagyott darab pirítós, egy szál a fogkefédből. Örökre megőrzöm ezeket a kincseket. Szerelmed, Mary L."

Végül egy férfi levele:

„A Beatles-együttes tagjainak. A menyasszonyom megőrül értetek. Ennek rossz vége lesz. Mindenáron azt akarja, hogy szerezzek egy hajfürtöt tőletek. Hogy mi a fenének, nem tudom. Én már egy tucat hajfürtöt adtam neki. David W."

A könyv összeállítója a legnagyobb kegyelettel ügyelt a szöveghűségre. Meghagyta az eredeti helyesírási hibákat is.

KLÓR VAGY NEM KLÓR?

Az ausztráliai Canberrából származik a londoni „Sunday Express" híre, amely szerint az elmúlt hónapban a canberrai vízművek igazgatósága elhatározta, hogy az ivóvízhez klórt kevernek, mivel szakértők szerint ez a vegyi anyag megakadályozza a fogromlást. De mit tegyenek azok, akik nem szeretik az ivóvízben a klórt? Az ipar máris segítségükre sietett. Potom 15 fontért klórkivonó készülékeket hoztak forgalomba.

Végső megoldás

– Tavaly óta ugyanis lyukas az istálló teteje.

Az egészet a dinosaurusnak köszönhetem. Az őslényekkel foglalkozó tudomány gyermekkorom óta vonz. Egyenesen felvillanyoz, ha egyik–másik paleontológiával foglalkozó könyvben csinos fényképet látok valamilyen őslényről, brontosaurusról, ichtiosaurusról vagy éppen dinosaurusról. Direkt magamra vonatkoztattam tehát a Pan American légiforgalmi társaság hirdetésének ezt a kérdését: „Akar ön egy húszméteres dinosaurust látni?" Már hogyne akarnék! – kiáltottam fel, és lelkesedésemet még az sem hűtötte le, ami a hirdetésben a szónoki kérdés után következett, hogy t. i. a dinosaurussal való találkozás céljából utazzam New York-ba, a világkiállításra, és ebből a célból vegyem igénybe a Pan American összkomfortos járatait. Nosza – gondoltam – gyerünk! S azzal szememet lehunyva már repültem is a dinosaurus felé.

New Yorkba érkezve „a világkiállításra jöttem" jelszóval aránylag gyorsan átestem a formalitásokon. Csupán azt kérdezték, van-e kommunista rokonom az Egyesült Államokban, mire töredelmesen bevallottam, hogy egyáltalán nincs rokonom az Egyesült Államokban (a sok között ez az egyik oka, amiért nincsenek irigyeim). A repülőtérről a Pan American elszállított valahova, ahol letettek. Találtam egy taxit. Beleülve a világkiállításra irányítottam a néger sofőrt. A végtelen kocsiáradatban vánszorogtunk a hőn óhajtott dinosaurus felé.

Csak egy ideig. Mert aztán hirtelen kocsink kicsapott az áradatból, egy darabig sötét utcákon át robogott, majd hirtelen megállt. A kocsiból kiszállva megrökönyödve néztem körül. Sem a környezet, sem az épület, amely előtt taxim megállt, nem hasonlított a fényképen látott világkiállításra. Kérdőn néztem a sofőrre, aki rendíthetetlen nyugalommal közölte a kocsikázás díját. Nem volt mit tenni, kifizettem a taxit. A kocsi azonnal nekiiramodott, mellettem meg ott termett egy szálas, nagyon megnyerő külsejű fekete bőrű fiatalember, aki arra a kérdésemre: kiállítás? – igenlőleg válaszolt, és betessékelt az épületbe. Az első pavilon, amelybe kíséretében beléptem, úgy megdöbbentett, hogy percekig egy szót sem tudtam kinyögni. Ebben a félhomályos helyiségben olyan patkánykollekció volt kiállítva, aminőt soha életemben nem láttam. Kísérőmhöz fordultam. Felvilágosított: a kiállított patkányokat New York harlemi negyedének lakói fogták szervezett hajtóvadászaton, amikor már nem bírták a patkányinvázióval. Ezek után elbotorkáltam a kiállítás következő pavilonjába, amelyet „Szövetségi pavilonnak" neveztek el. A helyiségben nem voltak ablakkeretek, csak ablaklyukak tátongtak sötéten, az ajtók nem záródtak. A falon a plakátok azokat a törvényeket és építési szabályokat tüntették fel, amelyeket a harlemi háziurak a hatóságok tudtával és beleegyezésével megsértenek. Kísérőm megjegyezte, hogy az a ház, amelyben vagyunk, átlagos harlemi lakóház. Kilépve ebből az átlagos harlemi szörnyűségből, kísérőm elvezetett egy másik harlemi házba, ahol az elmúlt télen lefagytak egy kisgyerek kezei és lábai.

Nem bírtam tovább. Taxit kértem kísérőmtől, aki Grey néven mutatkozott be és búcsúzóul közölte, hogy ezt a másik kiállítást a harlemi négerek egy csoportja szervezte. A taxiba ülve egyenesen a repülőtérre hajtattam. Öreg este volt. A repülőtéren megtudtam, hogy a Pan American másnap reggel Európába induló gépén még van egy hely. Lefoglaltam. Éjjelre a repülőtér pihenőjében helyezkedtem el. Elaludtam és patkányokkal álmodtam. Húszméteres, harlemi patkányokkal.

Le fogok szokni a paleontológiáról.

(técsi)

Import humor

(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

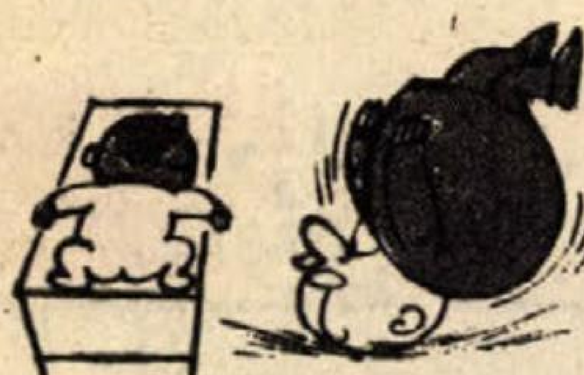
Tente baba, tente . . .

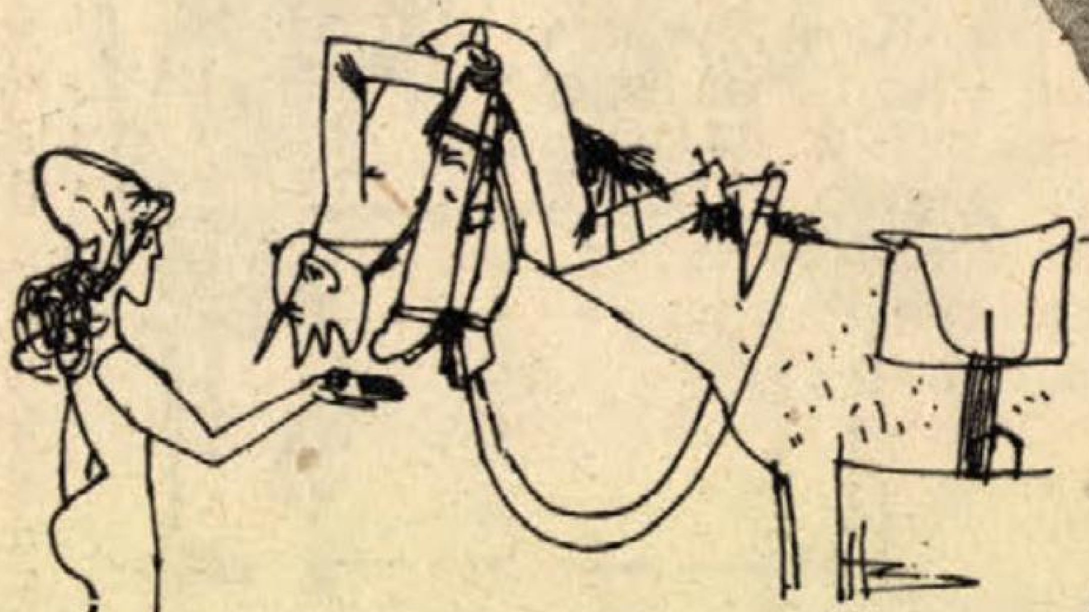
Az agglegény

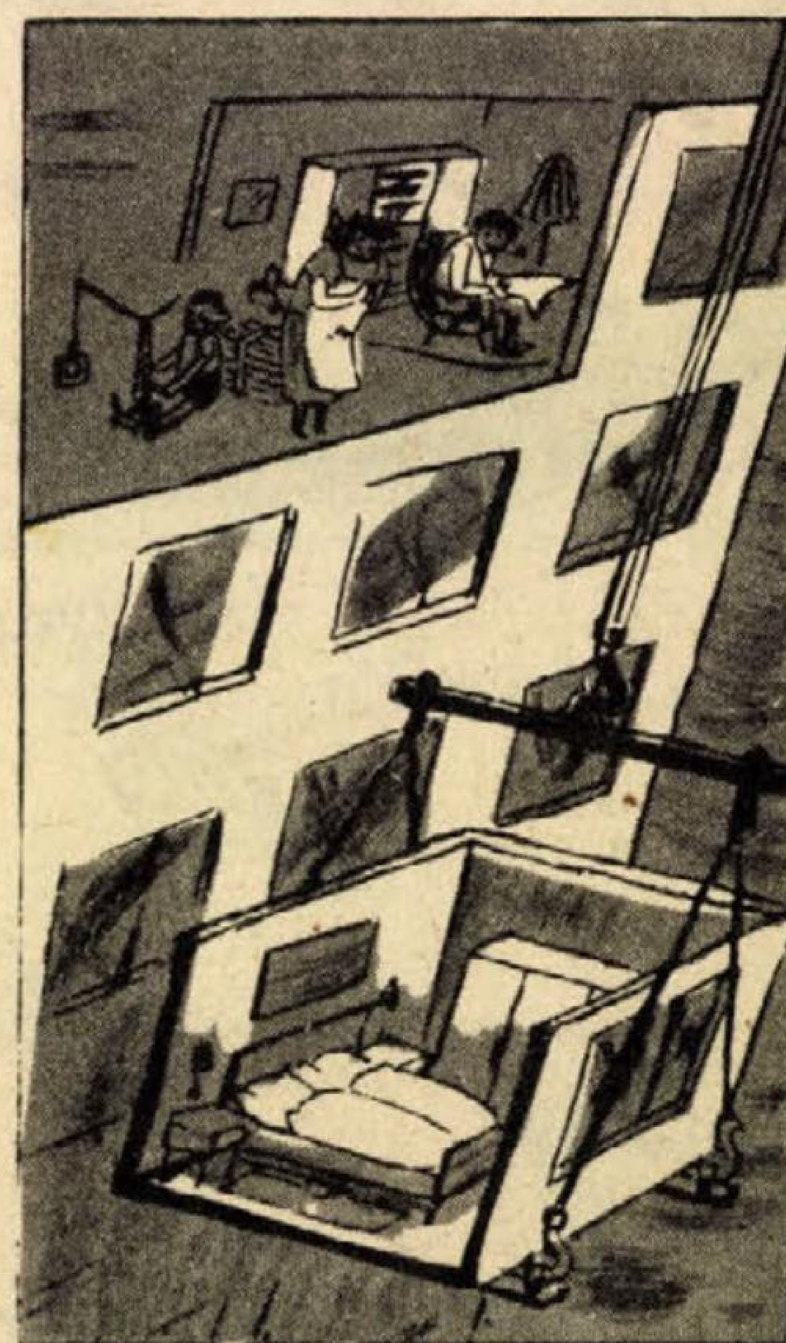
Alkalmi ajánlat

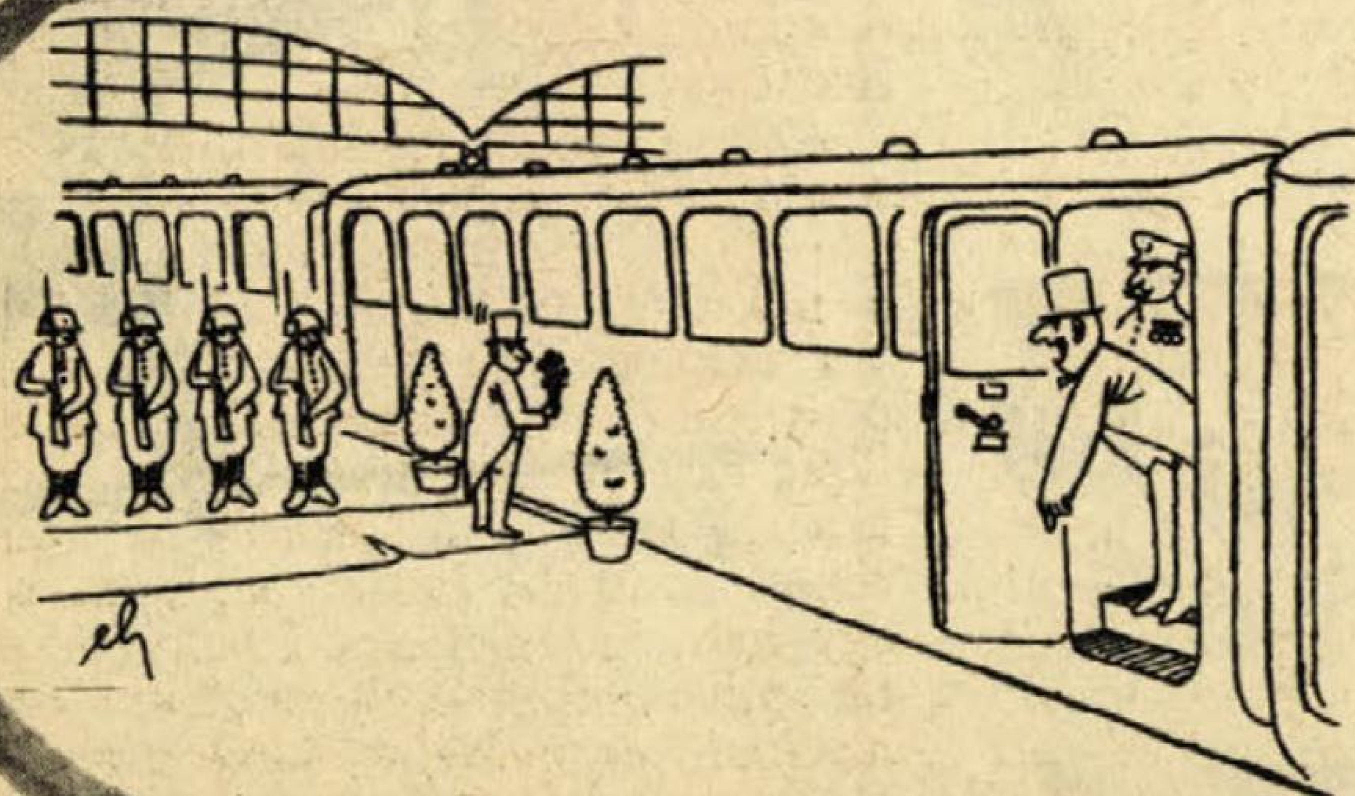
A jutalom

Előregyártott ház

– Hurrá! Itt jön a hálószobánk ! !

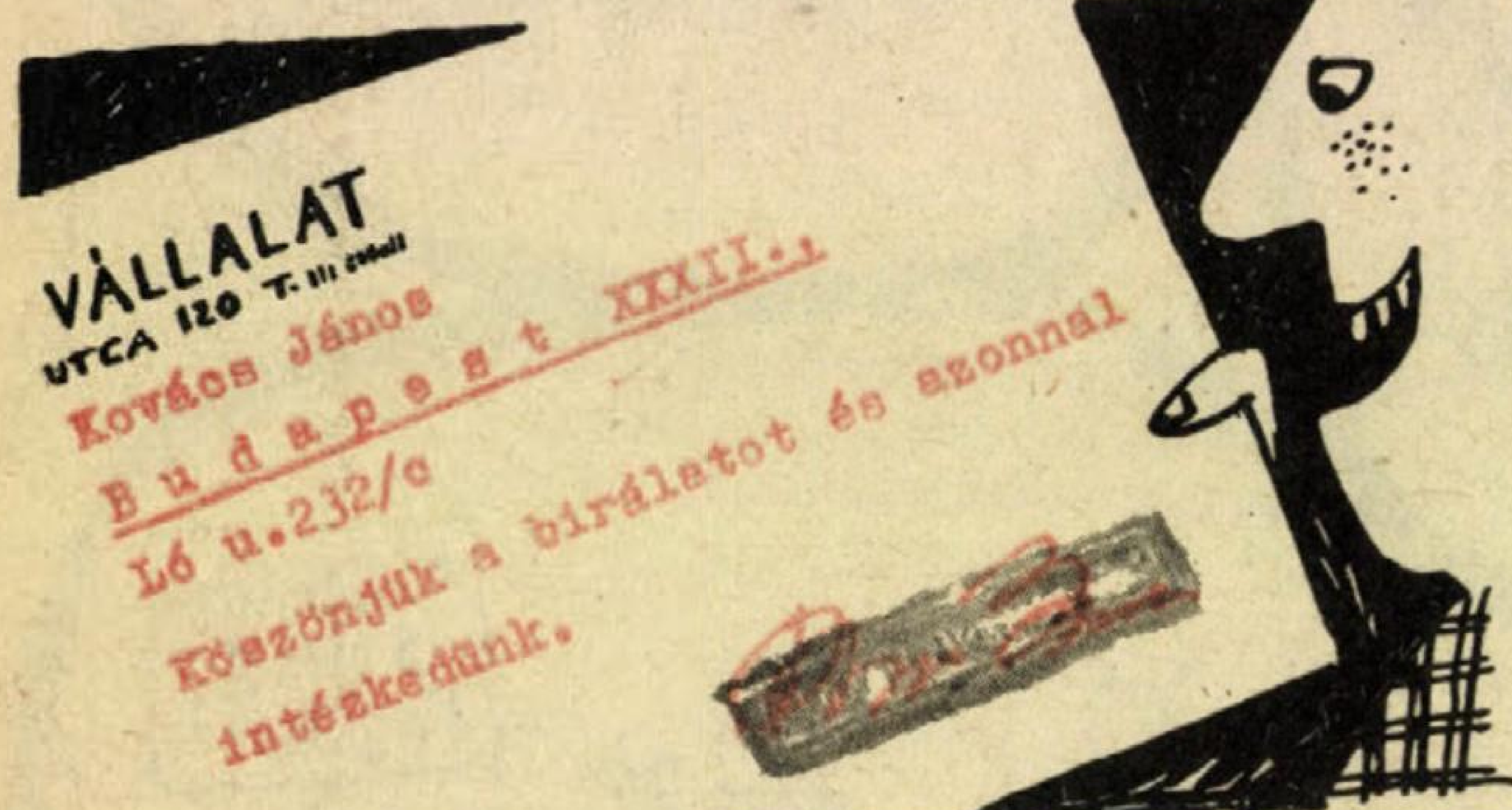
Hibás szervezés

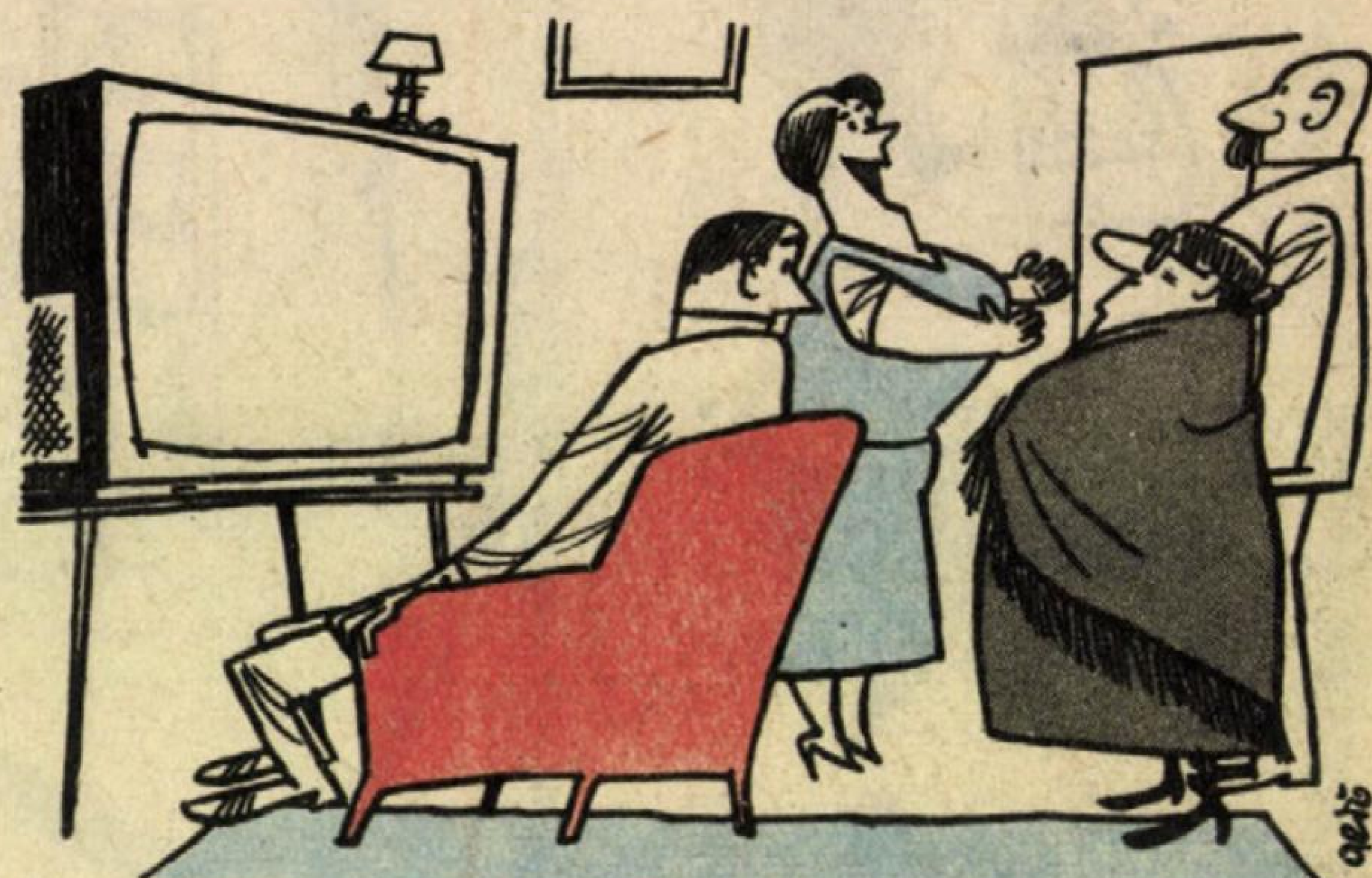

– Utánunk jön egy egészen üres kocsi! . . .

MINDENNAPOS HAZUGSÁGOK

Válaszlevél

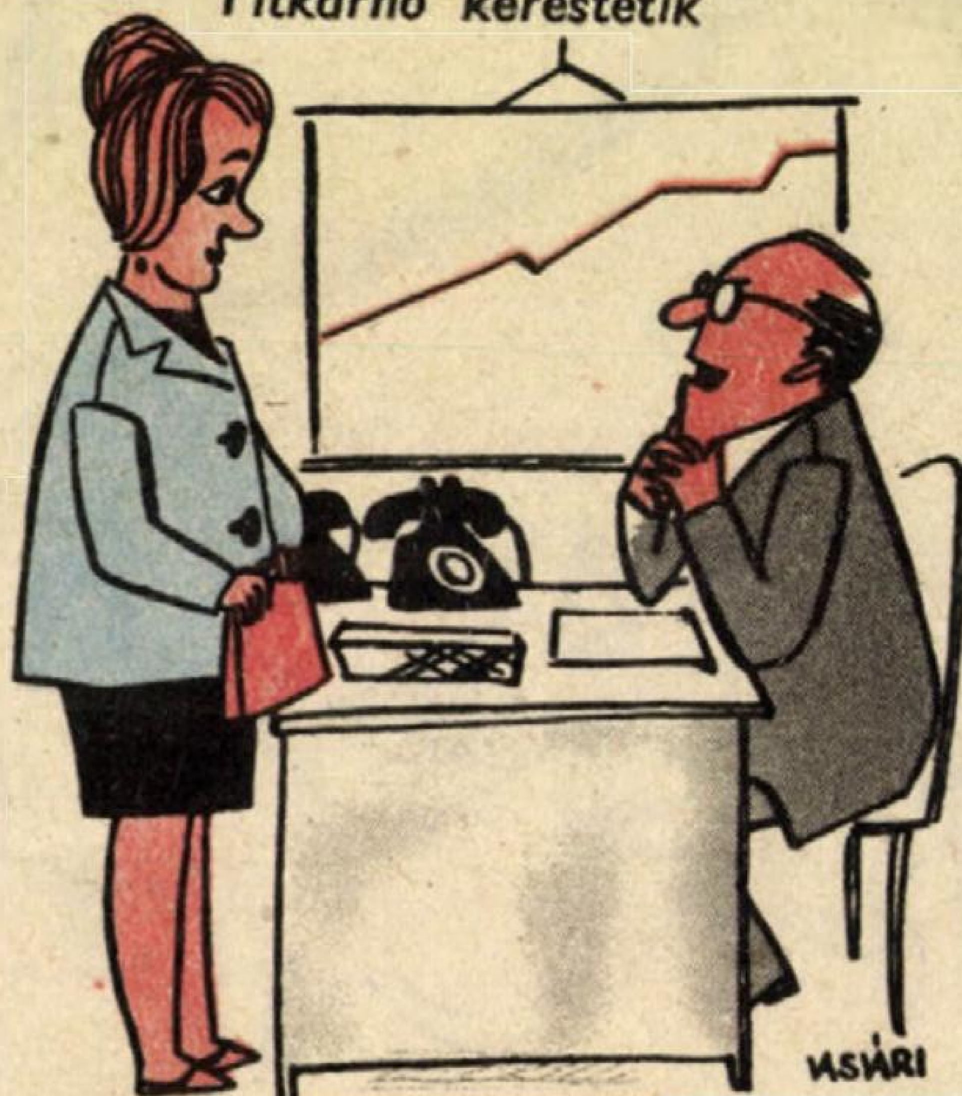

– Dehogyis zavar, Kovács néni, nagyon örülünk, hogy átjött!

Sok a panasz a Közért-tojásokra

Titkárnő kerestetik

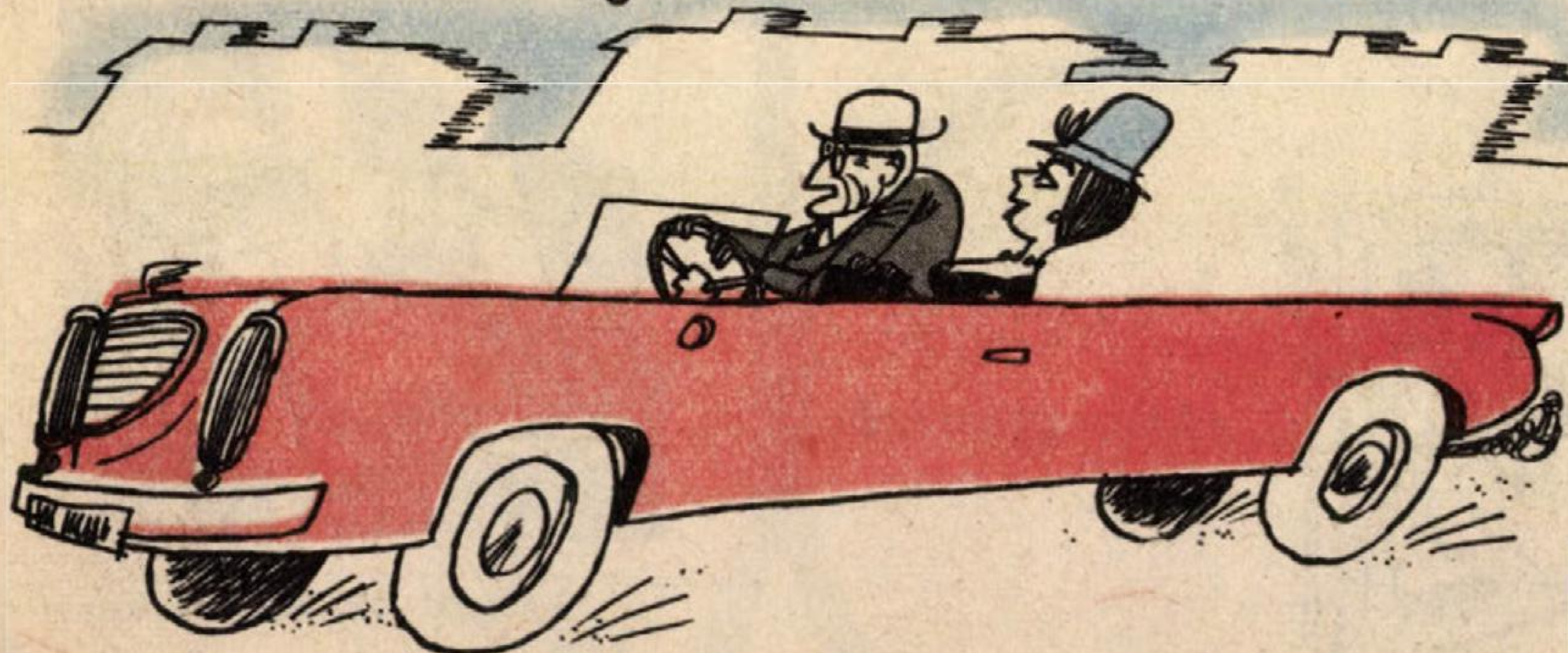

– Hagyja itt a címét, majd értesítjük.

Tábla a vevőknek

Igaz szerelem

– Nehogy azt hidd, Lajoskám, hogy engem a pénzed boldogít.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64,5997 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504